

Hồi 8

Âm Phong Chương

Thiền Nghi và Lăng Ba Nhất Yến bất ngờ đều ngừng phát động công thế. Lăng Ba Nhất Yến lướt về bên Đường Chấn Anh và Tử Vi.

Thiền Nghi hòa thượng thấy vậy cũng vọt nhanh về bên cạnh Hà Vũ Hoàn. Huynh muội Đường Chấn Anh cùng hỏi Lăng Ba Nhất Yến:

- Lăng thư thư, đó là thanh âm gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến diện sắc ngưng trọng, chưa đáp ngay, chỉ đưa mắt nhìn tứ phía một lượt, rồi mới chỉ tay về phía sau lưng Đường Chấn Anh nói gấp:

- Anh đệ đệ mau đưa Vi muội chạy về hướng đông nam, vượt qua hai sườn núi sẽ tới Phật Âm tự là nơi có thể tạm dừng chân. Hiện tại nơi đây sát cơ trùng trùng, đầy dẫy nguy hiểm, chậm một chút e khó bề thoát thân.

Tử Vi thấy Lăng Ba Nhất Yến lời lẽ nghiêm trọng, bèn hỏi:

- Có chuyện gì nghiêm trọng tới mức đó?

Lăng Ba Nhất Yến giậm chân, đáp:

- Hiện tại không phải lúc giải thích, hãy đi mau...

Đường Chấn Anh nào chịu, liền sang sảng nói:

- Lăng thư nếu không nói rõ, huynh muội ta quyết không thể vâng mệnh...

Giữa lúc khẩn trương nhường này, Đường Chấn Anh lại nổi tính ngang ngạnh, không chịu rút lui, Lăng Ba Nhất Yến đành thở dài, nói:

- Đại địch ở trước mắt, nếu Anh đệ không chịu rút, chỉ e sau đó muốn rút lui cũng chẳng được.

- Nếu rút lui thì cả ba cùng rút!

- Thư không thể rời khỏi nơi này, bởi vì chúng tới đây chính là để tìm thư thư.

- Lăng thư không đi, Đường Chấn Anh này há là kẻ ham sống sợ chết?

- Lẽ nào Anh đệ không nghĩ đến Vi muội?

- Điều này...

Đường Chấn Anh cảm thấy khó nói tiếp.

Tử Vi liền lên tiếng:

- Anh ca ca đừng lo cho muội, muội tuy thụ thương, không tiện ứng chiến, nhưng có thể tự vệ được. Hai chúng ta không thể để Lăng thư thư ở lại chịu trận một mình.

Lời chưa dứt, quái âm kia lại nổi lên lần nữa, lần này đã gần hơn hẳn, từ ba phía khác lần lượt nổi lên các thanh âm đáp ứng, nghe dồn dập, thôi thúc, ảo não, thê lương vô cùng.

Lăng Ba Nhất Yến nhìn quanh, vẫn chưa thấy địch nhân lộ diện, ngoảnh lại định giục Đường Chấn Anh lần nữa thì đã thấy Tử Vi ngồi dưới đất, rút cây Thất Khổng Thần Địch đưa lên môi thổi. Tiếng động cả vùng sơn dã, đúng là "Chấn Tà Trừ Ma Thánh Âm".

Tiếng địch vang rền, át hẳn quái âm nọ, mấy người tại hiện trường cảm thấy tinh thần trở lại phần chấn.

Hà Vũ Hoàn nhìn Tử Vi cô nương thâm tán thưởng: "Thiếu nữ kia đã mỹ lệ lại thông minh, không ngờ còn có nội công thâm hậu chừng ấy, chẳng rõ là môn đệ của ai? Có quan hệ gì với Lăng Ba Nhất Yến? Dường như là thư muội thì phải..."

Thiền Nghi thấy Hà Vũ Hoàn như kẻ ở trên mây, liền niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Gã dâm ma này đừng hồ tư loạn tưởng nữa, hãy mau nhân cơ hội này vận khí điều tức mà sắm vai ngư ông thủ lợi!

Tiếng địch lúc này chuyển điệu, khi trầm khi bổng, lúc khoan lúc nhặt, lúc dồn dập như chọc vào tai, như thấm vào ruột, như đê dập xuống, như hất tung lên, thật kinh động nhân tâm.

Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh, Thiền Nghi và Hà Vũ Hoàn cùng bị ảnh hưởng của tiếng địch, vội ngưng thần điều tức, trừ bỏ tạp niệm, đề phòng nhập ma sinh ảo.

Tử Vi đang cao hứng thổi địch, bỗng Lăng Ba Nhất Yến giơ tay ra hiệu cho nàng ngừng lại:

- Vi muội, hãy nghỉ một chút, chờ thư thư làm hiệu hãy hành sự.

Nàng đang nói chợt Đường Chấn Anh kêu to:

- Nhìn kia, có người.

Tiếng kêu của chàng khiến mọi người cùng nhìn theo phía tay chỉ, thấy trên mép núi lở nhô nhiều bóng người di động, rồi mấy chục bóng người từ trên mép thung đáp xuống, vây thành nửa vòng tròn.

- Lãng thư nhìn phía sau coi kìa!

Tử Vi kêu lên, mấy người cùng ngoảnh lại phía sau, thấy thấp thoáng trong đám cỏ cao có nhiều bóng người đang tiến lại. Năm người ở hiện trường đã bị vây bọc vào giữa.

Lãng Ba Nhất Yến cầm kiếm đứng sừng sững, đôi mắt phượng long lanh đảo tứ phía, tựa hồ không lo sợ gì vòng vây đang khép dần. Nhưng khi mục quang của nàng hướng đến huynh muội Đường Chấn Anh, thì lộ vẻ nôn nóng bất an.

Đường Chấn Anh thấy vậy, bước lên trước một bước, thân thiết hỏi:

- Lãng thư e ngại phải không?

Giọng nói tuy cố giữ bình tĩnh, nhưng vẫn lộ vẻ quan hoài vô hạn.

Lãng Ba Nhất Yến mỉm cười:

- Thư tuy chưa hề trải qua đại trận có trăm vạn hùng sư, nhưng đối với cuộc chiến nhỏ mọn này nào có coi ra gì mà phải sợ? Anh đệ đệ khỏi lo cho thư. Có điều là...

Nàng dừng lời, lộ vẻ ngưng trọng.

Đường Chấn Anh hỏi:

- Có điều là sao?

- Có điều là lần này khác trước, bọn chúng vì thư mà tìm đến, thư để cho Anh đệ và Vi muội bị liên lụy, nên trong lòng khó an.

Tử Vi nói:

- Chúng ta là thư muội, Lãng thư nói thế chẳng hóa ra dễ xa nhau...

Đường Chấn Anh nói:

- Việc của Lãng thư cũng là của ta, địch nhân của Lãng thư cũng là địch nhân của ta, chẳng lẽ ta để Lãng thư bị vây hãm mà bỏ đi? Không biết Lãng thư định coi ta là hạng người thế nào...

Lãng Ba Nhất Yến tuy là thiếu nữ phong trần, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhi, có cảm giác tối linh mãnh. Nay nàng đã có quan hệ thân thiết dị thường với Đường Chấn Anh nên càng mãnh cảm hơn, thấy chàng xúc động nói nhiều, nếu không ngăn lại, e chàng sẽ nói chuyện kia ra thì hồng to, bèn xua xua tay:

- Được rồi, được rồi, Anh đệ muốn ở lại đây thì thư cũng không cản nữa.

Đoạn nàng nhích lại gần chàng, liếc mắt mỉm cười nói tiếp:

- Anh đệ, Vi muội cứ ở yên đó, coi thư thư giết chết toàn bộ bọn sâu mọt địch quân kia cho máu chúng chảy thành suối.

Thật đúng là nữ sát tinh cuồng ngạo.

Huynh muội Đường Chấn Anh hỏi:

- Họ thuộc môn phái nào vậy?

Lãng Ba Nhất Yến thấp giọng đáp:

- Bọn này chính là Địa Sát bang, thâm tà độc ác!

- Lãng thư có thù hận gì với Địa Sát bang?

- Đệ tử của bang này có ý đồ bất chính với thư thư, ba năm trước ở Nhạc Dương Lâu đã bị thư thư dùng kiếm hạ sát mười tám tên, nên từ đó kết thành cừ địch.

Mấy chục người đã khép tròn vòng vây gần lại, chỉ còn cách chỗ họ chừng năm trượng.

Đường Chấn Anh chăm chú đưa mắt nhìn một vòng, thấy bọn kia gồm đủ già trẻ, cao thấp, nhưng đều mặc y phục màu đen theo kiểu võ trang, diện mạo hầm hầm giận dữ, sát khí đằng đằng.

Vòng vây gần hơn có ba chục hắc y nhân như một chiếc đai đen đã dừng lại.

Bỗng trên vách núi nổi lên một quái âm.

Nghe quái âm, bọn người kia lập tức đưa tay ra sau lưng, đồng loạt rút ra đôi Sách Mệnh Quỷ Trảo là binh khí độc môn của Địa Sát bang.

Thiền Nghi hòa thượng cao giọng niệm Phật hiệu, cười hì hì, nói:

- Thì ra các vị là Địa Sát bang ở Kỳ Liên sơn, bản tăng là Âm Sơn Thiền Nghi, không biết hôm nay các vị bằng hữu tới đây do vị nào chỉ huy?

Từ trên mép núi có tiếng đáp to vọng xuống:

- Đến đây hôm nay là Vô Diện Mục Phương Uy, Đông Lộ Bang chủ của Địa Sát bang.

Lời chưa dứt, từ trên mép thung, một bóng người đáp xuống dưới thung như con nọan lạc. Thân hình khôi vĩ vừa đáp xuống, liền bước tới trước hai bước, cung tay gật đầu nói với Thiền Nghi:

- Không biết đại sư phụ ở đây làm gì vậy?

Thiên Nghi đáp lễ, nói:

- Bàn tăng đến đây chính là để tìm Lăng Ba Nhất Yến báo cừu rửa hận cho đệ tử. Không rõ Phương Uy Bang chủ dẫn đệ tử đến đây vì việc gì?

Phương Uy cười hì hì:

- Cũng thế, cũng thế...

Đoạn quay về phía Lăng Ba Nhất Yến.

Huynh muội Đường Chấn Anh nhìn người kia, kinh ngạc thấy khuôn mặt của Phương Uy một màu tím sẫm, bằng phẳng như gương, hoàn toàn không có mắt mũi mồm miệng, chỉ có những lỗ đen đen ở các vị trí đó, bảy phần giống quỷ, chỉ ba phần người, trông thật đáng sợ. Quả đúng với ngoại hiệu Vô Diện Mục của hắn.

Vô Diện Mục Phương Uy đến cách Lăng Ba Nhất Yến một trượng thì dừng lại, nhìn ba người một lượt, đoạn chỉ Lăng Ba Nhất Yến, hỏi:

- Người là Lăng Ba Nhất Yến phải không?

Giọng nói thô lỗ, đầy vẻ khinh khi.

Lăng Ba Nhất Yến bước lên trước một bước, hất hàm chưa đáp.

Phương Uy thấy vậy cả giận, cao giọng:

- Trong trận Nhạc Dương Lô ba năm về trước, mười tám đệ tử của ta bị sát hại, có phải chính bởi tay nhà ngươi?

Lăng Ba Nhất Yến nói:

- Không sai, chính là kiệt tác của bốn cô nương!

- Vì sao ngươi hạ độc thủ?

- Hãy hỏi các đệ tử tàn ác của ngươi về điều đó.

Trước mặt đám người Địa Sát bang lưng lầy giang hồ, Lăng Ba Nhất Yến nói năng ngạo nghễ, không chút e dè.

Vô Diện Mục Phương Uy có địa vị là Bang chủ Đông Lộ của Địa Sát bang, đời nào chịu nổi thứ ác ngôn lãnh ngữ đến mức ấy của nàng, liền cả giận quát:

- Bốn Bang chủ Đông Lộ hôm nay thề bắt sống nữ tặc nhà ngươi để giao cho tổng bang, sau đó sẽ moi tim móc gan ngươi tể vong hồn và băm vằm ngươi thành trăm mảnh.

Vừa nói vừa nghiêng răng ken két, phần nộ hết mức.

Lăng Ba Nhất Yến quắc mắt, cười lạnh đáp:

- Quý Bang chủ để đối phó với một nữ yếu ớt như bốn cô nương mà sao phải điều động lực lượng đông đảo đến như vậy, không sợ hao tâm tổn sức ư?

Nói đoạn lại cười khinh miệt.

Vô Diện Mục Phương Uy vốn đã giận lắm, lập tức vung tay áo. Mấy chục đệ tử của hắn từ bốn phía ập tới ào ào xuất thủ. Bốn đại hán cực kỳ hung mãnh vung Sách Mệnh Trảo cùng tập kích tới bốn đại yếu huyết sinh tử "Tương Đài", "Huyền Cơ", "Xao Vi", "Bối Lương" của Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Anh thấy Lăng Ba Nhất Yến thân cô thế cô, liền rút song luân định xông lên.

- Anh đệ đệ, mau tránh ra, khỏi cần xuất thủ.

Lời chưa dứt, đã thấy một đạo bạch quang nhoáng lên, kèm theo tiếng leng keng.

Cả bốn đại hán cùng kêu "ái chà" và bật lui, binh khí trong tay họ đều bị gãy một đoạn.

Lăng Ba Nhất Yến vẫn đứng vững như bàn thạch, thần thái thản nhiên, chẳng có vẻ gì khẩn trương, vừa xuất chiêu kiếm quá ư thần tốc, khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Bốn đại hán đưa mắt cho nhau, rồi lại nhất tề vung Sách Mệnh Quỷ Trảo đã gãy mà tấn công.

Lăng Ba Nhất Yến xoay kiếm từ tả sang hữu một đường, bốn binh khí của bốn đại hán đã văng khỏi tay họ, bỗng nàng cảm thấy có hơi gió sau lưng, vội rùn người xuống, một Sách Mệnh Quỷ Trảo phạt qua phía trên đầu, hú vía!

Nàng xoay kiếm, sử chiêu "Bạch Xà Thổ Tín" đâm về phía ngực kẻ vừa tấn công sau lưng, nhưng từ hai bên hông có hai đại hán khác đánh tới, nàng phải chuyển đường kiếm đánh bật chúng đi.

Ngay lúc đó, một Sách Mệnh Quỷ Trảo đã chụp tới nhũ hoa bên tả của nàng. Chiêu thức hạ lưu này khá lợi hại.

Nàng cả giận không tránh, dùng chiêu "Phạt Thảo Tầm Xà" chém đứt phần đầu binh khí, chủ của nó vội nhảy lui, nhưng Lăng Ba Nhất Yến đã nổi sát cơ, há để hắn tẩu thoát? Mũi kiếm của nàng đâm thẳng từ ngực ra sau lưng khiến hắn chết tươi tại trận.

Cùng lúc ba Sách Mệnh Quỷ Trảo ào ào công tới.

Lăng Ba Nhất Yến xoay người, sử chiêu "Kim Thiên Thoát Xác", thân pháp ảo diệu vọt ra bên ngoài cực kỳ khinh linh.

Ba đại hán hoa mắt, chưa biết nàng đi đâu, định thu chiêu thì đã không kịp, ba binh khí của họ vừa đụng vào nhau thì lưỡi gươm đã chém bay cả ba cái đầu văng xuống đất.

Thế là thoáng chốc Lăng Ba Nhất Yến đã hạ sát bốn đại hán. Nàng cười ngạo nhìn Phương Uy:

- Ba năm trước thế nào thì ba năm sau vẫn thế, xem ra uy danh của Địa Sát bang chỉ là hư danh mà thôi...

Phương Uy quát:

- Tiểu nương tặc chó huênh hoang, có giỏi hãy thử trận đồ này.

Đoạn hấn vẫy tay, bốn hắc y nhân lập tức vây tròn nàng vào trong.

Lăng Ba Nhất Yến nói:

- Kiểm chiêu của nội tổ các ngươi, các ngươi đã thấy lợi hại chừng nào. Nếu các ngươi dám tiến vào một bước, đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình...

Lời chưa dứt, thêm bốn hắc y nhân nữa di động tới cùng bốn tên trước dàn theo phương vị "Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoài" của Bát Quái.

Phương Uy đứng ở bên ngoài cười ha hả:

- Lăng Ba Nhất Yến, ngươi có biết đây là trận đồ gì chẳng?

Lăng Ba Nhất Yến không lạ gì phương vị của tám hắc y nhân, có điều là trận đồ sẽ biến hóa thế nào thì chưa thể đoán ra, bèn lạnh lùng đáp:

- Bày trận là chuyện bình thường của phép dùng binh, cái chính là tài biến hóa, đừng nói tám con chuột nhất kia, dù có tám vạn thiên binh thiên tướng, nội tổ ngươi cũng chẳng coi ra gì.

Phương Uy gầm lên:

- Cầm miệng! Đây chỉ là một phần trong "Thái Cực Trận" của bốn bang, nhưng cũng đủ khả năng bắt sống ngươi.

Lăng Ba Nhất Yến đáp:

- Tên trận đồ do ngươi đặt ra, vận dụng biến hóa giỏi hay không còn tùy vào công lực của mỗi người, hạng tài hèn sức mọn như ngươi cũng đòi nói trận đồ này nọ, chẳng khác gì muốn tự chuốc lấy tai họa.

Phương Uy phẩy tay, tám hắc y nhân lập tức chuyển dịch trận đồ, trảo ảnh đầy trời, phong thanh vù vù, phương vị trận thức đại biến.

Lăng Ba Nhất Yến ngưng thần chú mục, lấy tĩnh chế động, bảo kiếm đặt ngang ngực, thế đứng sừng sững vững vàng.

Vù vù vù, hắc y nhân từ hướng tây bắc thuộc quẻ Càn sấn tới, vung Sách Mệnh Quỷ Trảo công kích.

Lăng Ba Nhất Yến khí định thần nhàn, chân không động, thân không xô dịch, cổ tay hữu hơi xoay, bảo kiếm sử chiêu "Vụ Mê Vân Phong", kiếm hoa đóa đóa bảo hộ thân mình. "Keng" một tiếng, binh khí của đại hán văng đi.

Đại hán thấy kiếm của nàng chém vào sắt như chém bùn, không dám công tiếp, phải lui về nguyên vị.

Đồng thời từ hướng tây nam thuộc quẻ Khôn, hắc y nhân cũng vung Sách Mệnh Quỷ Trảo sử chiêu "Hoàng Long Phát Vãn" như chùm móc câu chụp xuống đầu Lăng Ba Nhất Yến.

Keng! Bảo kiếm của nàng đánh văng quỷ trảo, mũi kiếm đã chỉ ngay tới huyết "Thái Dương" của đối phương hóa chiêu, xuất chiêu quá nhanh, khỏi phải bàn.

Bỗng sau lưng có tiếng quát:

- Nữ sát tinh, tiếp chiêu!

Từ phía đông bắc thuộc quẻ Cấn, một hắc y nhân vung quỷ trảo sử hai chiêu "Phàn Hoa Chỉ Liễu" và "Ô Vân Thác Nguyệt" công kích thượng và hạ bàn.

- Biến!

Lăng Ba Nhất Yến xoay kiếm sử chiêu "Phong Tảo Hà Diệp", đảo người phản kích, chợt một tiếng quát lớn, hắc y nhân từ phía đông bắc thuộc quẻ Tốn đã múa song quỷ trảo tiếp chiêu của nàng. Keng! Keng! Cả song quỷ trảo cùng gãy đôi.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, một kiếm của Lăng Ba Nhất Yến liên tục phản kích, đánh lui bốn phương vị Càn Khôn Cấn Tốn, mấy người ở ngoài quan chiến đều rùng mình sợ gáy.

Bốn đại hán gấp gáp tiến công đều bị thoái lui, công thế tạm ngưng.

Lăng Ba Nhất Yến sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Vài chiêu tầm thường cũng đòi bày trận thế, chỉ khiến người ta chứng tai gai mắt.

Lời chưa dứt, bảo kiếm đã chuyển động, dải ngân quang loang loáng đến rợn người, cả tám hắc y nhân bất giác run sợ, thoái lui một bước.

Lăng Ba Nhất Yến chìa mũi kiếm tấn công về phía chính nam thuộc quẻ Ly.

Hắc y nhân trấn giữ phương vị này thấy mũi kiếm tấn công tới trước ngực, biết kiếm pháp của đối phương cao minh, hơn nữa bảo kiếm lại cực kỳ sắc bén nên không dám tiếp chiêu, vội nhảy lùi hơn ba trượng.

Một bước nhảy lùi này khiến thế trận bị khuyết khẩu, Lăng Ba Nhất Yến định thừa cơ xông ra ngoài, nhưng trận đồ lập tức di chuyển, một hắc y nhân ở gần phương vị ấy đã bù vào chỗ khuyết.

Đồng thời, từ ba chính phương khác là phía chính đông thuộc Chấn, chính tây thuộc Đoài, chính bắc thuộc Khảm, ba hắc y nhân cùng công kích nòng từ hai bên tả hữu và từ phía sau.

Không đợi ba gã tới gần, Lăng Ba Nhất Yến dùng chân làm trụ, đề tụ một hơi chân khí ở đan điền, xoay tròn thân hình một vòng, bảo kiếm diễn chiêu "Bát Phương Phong Vũ Hội Trung Châu", đây là kiếm thuật thượng thừa, hoàn toàn dựa vào chính khí huyền môn mà thi triển.

Ba hắc y nhân chưa từng gặp chiêu thức này, chỉ thấy kiếm quang loang loáng, mũi kiếm chưa đến, kiếm phong đã nhoáng đến thân mình, nào còn dám tiếp chiêu, đều vội vã nhảy lùi.

Một đường kiếm của Lăng Ba Nhất Yến gần như đã hóa giải thế trận Thái Cực. Chợt nghe Đường Chấn Anh kêu to:

- Lăng thư lưu tâm!

Chỉ nghe ào ào ù ù, mấy chục hắc y nhân cùng xông tới tấn công Lăng Ba Nhất Yến.

Nhưng động tác của nàng mau lẹ hơn, chưa để bọn chúng sát tới gần, tay tả lia một lượt vô thanh vô hình, vô quang, vô sắc, tám cây châm "Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh" đã phóng ra.

Huỳnh huych, huỳnh huych, tám hắc y nhân lập tức ngã quỵ, giãy giụa vài cái rồi bất động, hồn đã quy địa phủ.

Nữ sát tinh giết người như ma, chẳng hiểu bằng cách nào, tám hắc y nhân đã chết, cả bọn kinh hoàng, tiêu tan ý chí quyết đấu, hiện trường hóa thành hỗn loạn.

Lăng Ba Nhất Yến thừa cơ vung kiếm, chỉ thấy hàn quang loang loáng, chẳng khác gì mảnh hổ xông vào đàn dê, đầu rớt như rạ, kiếm đi tới đâu, máu phun ở đó. Trong thoáng chốc, hơn hai phần ba đám hắc y nhân đã tử thương, thân nằm la liệt trên bãi cỏ hẹp, máu loang lổ, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Lăng Ba Nhất Yến đang hăng máu sát nhân, bỗng nghe tiếng quát lớn phía sau:

- Con nha đầu chó cao húng làm càn, hãy xem ta lấy mạng ngươi. Tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, một luồng chưởng phong mãnh liệt đã ập đến.

Lăng Ba Nhất Yến tràn ngang năm bước né tránh chưởng phong rồi mới quay người nhìn lại, thấy ở chỗ nàng vừa đứng đất cát với cỏ bốc lên mù mịt.

Vô Diện Mục Phương Uy không để nàng đứng yên chỗ đã phóng tiếp chưởng thứ hai.

Lăng Ba Nhất Yến lại búng mình vọt sang một bên nhẹ như cánh bướm.

Phương Uy thấy cả hai chưởng đều chưa chạm tới đối thủ thì cả giận, liền dồn hết sức bình sinh, hai tay cùng tung chưởng. Lần xuất thủ thứ ba này công lực mạnh gấp bội, ám kinh tạo thành hai luồng khí lưu, thế như trường giang đại hải ập thẳng đến chỗ Lăng Ba Nhất Yến.

Nàng muốn tiêu phí chân lực của đối phương, nên không tiếp chiêu, dùng thức “Thái Thủy Đẳng Không” nhún mình bật lên cao hơn ba trượng, động tác cực kỳ mau lẹ. Chỉ thấy hai luồng chưởng phong ào ào thổi phân phát vào ống quần của nàng.

Phương Uy phóng liền ba chưởng đều bị đối phương tránh thoát dễ dàng thì chột dạ, biết nàng quả thật lợi hại.

Nền biết Địa Sát bang sau lần bị Lăng Ba Nhất Yến hạ sát mười tám đệ tử ở Nhạc Dương Lâu đã truyền lệnh cho các lộ phân bang truy nã, bắt sống Lăng Ba Nhất Yến đem về nộp cho Tổng Bang chủ quy án. Đông Lộ Bang chủ Phương Uy đương nhiên không phải ngoại lệ. Nhưng lần này hãn dẫn đệ tử tới Hoàng Sơn hoàn toàn không phải vì Lăng Ba Nhất Yến, hưởng hồ hãn đâu biết nàng đang ở vùng này, hãn đến là theo lệnh của Tổng Bang chủ với một yêu vụ cơ mật là tìm cho ra Phi Phi cổ động.

Cũng là tình cờ run rủi thế nào khiến hãn gặp Lăng Ba Nhất Yến đang giao đấu với Âm Sơn Thiên Nghi, có đệ tử của hãn biết mặt Lăng Ba Nhất Yến phi báo cho hãn biết. Thấy yếu phạm mà bốn bang đang truy nã suốt ba năm nay lại tình cờ gặp ở đây, đúng là dịp may chẳng tốn công tìm kiếm, hãn mới hạ lệnh bao vây.

Song, vì lần đầu gặp Lăng Ba Nhất Yến, trước chỉ nghe danh, chưa rõ nữ sát tinh tài cán thế nào, ỷ mình có lực lượng đông đảo nên hẳn có ý khinh địch, nay qua ba chuồng vô công hiệu, hẳn đã biết đối phương quá lợi hại.

Lại nói Lăng Ba Nhất Yến tung mình lên không chờ chuồng phong ào ào qua rồi liền cầm đầu lao xuống, hai tay chĩa kiếm theo thức “Đồng Tử Bái Phật”, người như một dải cầu vồng trắng đâm bổ xuống đầu Phương Uy.

Phương Uy thấy vậy cả mừng, những tưởng phen này đối phương khó né tránh đòn của hắn, bèn đề tụ chân khí ở đan điền, gầm lên một tiếng, tay hữu sử chiêu “Thiên Vương Thác Thập” nghênh đón thế lao xuống của Lăng Ba Nhất Yến.

Thế lăng không bổ xuống làm sao né tránh, Đường Chấn Anh thấy nàng nguy đến nơi, định vung song luân tiếp cứu.

Bỗng thấy Lăng Ba Nhất Yến đang chúc đầu lao xuống lại ngóc lên như một con thiên nga bay xiên đi.

Đây chính là thuật “Phi Yên Vân Điều Thập Thất Phiền”, một tuyệt kỹ thượng thừa trong phép khinh công mà Càn Khôn Nhất Mẫu truyền thụ cho nàng. Đương kim võ lâm chỉ e một hai cao thủ nắm được tuyệt kỹ này.

Thân pháp khinh linh của Lăng Ba Nhất Yến khiến mọi người ngây cả ra kinh dị.

Âm Sơn Thiền Nghi nghĩ thầm: “Nữ sát tinh tuổi còn nhỏ mà võ công nghệ nghiệp đã cao minh khôn lường, chỉ ít lâu nữa sẽ đến cảnh giới đấng phong tạo cực, khi đó hạng người như ta hết còn đất sống. Chi bằng nhân cơ hội này, hãy liền thủ với Vô Diện Mục Phương Uy mà kết liễu tính mạng nữ sát tinh, tránh hậu họa khó lường ngày sau”.

Nghĩ vậy, bèn cất tiếng niệm Phật hiệu, rồi nói:

- Phương Bang chủ thi triển toàn lực, bần tăng chẳng thể tọa thủ bàng quan. Xin giúp một tay!

Phương Uy ngoảnh sang gạt đầu, lộ vẻ cảm kích, thấp giọng nói:

- “Âm Phong Chuồng” tuyệt môn của đại sư phụ chính là lúc nên thi triển.

Đoạn hắn rút Sách Mệnh Quỷ Trảo ra cầm tay.

Lăng Ba Nhất Yến lúc này đã đáp xuống mặt đất, gơ kiếm chỉ hai gã, cười khẩy:

- Hai người định liền thủ tấn công nội tổ của các người ư?

Thiên Nghi không nói không rằng, cười gần mấy tiếng âm lãnh, người tinh mắt sẽ biết hẳn đang ngậm vận khí hành công, tiếng cười chứa đầy sát cơ hiểm trá.

Vô Diện Mục Phương Uy cũng lặng thình, ngưng thần điều tức, hai hố đen đen ở chỗ mắt lim dim, sắc diện ngưng trọng dị thường.

Khoảng một chục hắc y nhân đứng sau Phương Uy, ai nấy dùng binh khí bảo hộ thân thể, mặt chăm chăm quan sát Lăng Ba Nhất Yến, vẻ kinh hãi bất động.

Lúc này trên bãi cỏ trong thung lũng, ngoại trừ tiếng gió vi vu, không khí trầm tịch vô cùng căng thẳng, khiến người ta như nghẹt thở vì tử khí, song ai nấy đều vô cùng khẩn trương, trống ngực đập thình thịch, máu chảy rần rật trong huyết mạch.

Đây là lúc lặng gió trước khi bão tố nổi lên, hỏa diệm sơn sắp nổ tung phun lửa.

Tử Vi cô nương ngồi trên cỏ cách ngoài hai trượng, vẻ mặt nghiêm nghị, Thần Địch đặt ngang môi, Đường Chấn Anh đặt song luân trước ngực hình chữ thập, đứng bên Tử Vi, tùy thời xuất thủ. Cả hai cùng lo cho Lăng Ba Nhất Yến.

Hà Vũ Hoàn bỗng lướt tới bên Lăng Ba Nhất Yến, dùng phép truyền âm nhập mật, nói:

- Thiên Nghi và Phương Uy đều là hàng ma đầu hữu danh trong giang hồ, âm hiểm tàn độc vô cùng. Cô nương thân cô thế cô, phải rất cẩn thận. Bất quá nếu cô nương chịu đi theo ta, Hà mỗ này sẵn sàng coi Âm Sơn phái và Địa Sát bang như cừu nhân mà giúp cô nương hạ sát bọn chúng.

Lăng Ba Nhất Yến quát:

- Lui ra!

Đoạn vung tay phóng một chưởng về phía Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn là kẻ tâm cơ, miệng nói vậy, nhưng vẫn lưu tâm đề phòng, thấy nàng phóng chưởng, y liền vung Xà Cốt Tiên ba mươi sáu đốt bảo hộ châu thân, thoái lui ngoài ba trượng.

Thiên Nghi hòa thượng đã vận khí xong, tuy không nghe rõ Hà Vũ Hoàn nói gì với Lăng Ba Nhất Yến, song có thể đoán biết liền cười nhạt, nói:

-Thiện tai! Thiện tai! Hà lão đệ, lần này đã lộ chân tướng rồi đó.

Hà Vũ Hoàn cười tỉnh bơ đáp:

- Xưa nay chẳng có việc gì cố định, chỉ những kẻ tầm thường mới bận tâm đến hai chữ thủy chung.

Đường Chấn Anh sớm đã gai mắt nhìn Hà Vũ Hoàn. Hắn thoát tiền bắt cóc Vi muội, nay lại định sàm sỡ với Lăng Ba Nhất Yến, làm sao chàng chịu nổi? Chàng vung song luân xông tới, nhưng được vài bước lại lui về.

Tử Vi thấy chàng hành động bất định, biết chàng lo cho mình, bèn giục:

- Anh ca ca cứ đi giúp Lăng thư, muội không sao đâu.

Đường Chấn Anh đáp:

- Vi muội thụ thương, lỡ gặp bất trắc thì huynh còn mặt mũi nào mà gặp mẫu thân?

- Lăng thư thế cô, Anh ca ca cần hiệp trợ.

- Huynh muốn bảo Lăng thư đến đây, cả ba chúng ta cùng cự địch.

Bỗng thấy Phương Uy giơ tay, hơn một chục đại hán lập tức từ sau lưng ủa ra vây tròn Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Anh chưa biết nên làm thế nào, Lăng Ba Nhất Yến chợt quay về phía chàng và Tử Vi, ngửa bàn tay đưa nhẹ lên, Tử Vi hiểu ý, lập tức thôi địch, một âm thanh phát ra như tiếng xé vải.

Thiên Nghi vung tay tả, chẳng nói chẳng rằng, phóng ra “Âm Phong Chưởng”.

Lăng Ba Nhất Yến thấy tứ phía địch nhân cùng xuất thủ, thì chẳng chút ngạc nhiên, khẽ nhún mình thì thân hình đã như mũi tên rời dây cung, vọt lên cao hàng chục trượng.

“Âm Phong Chưởng” thế như sấm sét phá vỡ núi băng, gió lạnh cuộn cuộn, hàn khí thấu xương, khiến mọi người hiện diện đều rét run.

Lăng Ba Nhất Yến ở tít trên cao, muốn thoát đi thì dễ như trở bàn tay, nhưng nàng lo cho Đường Chấn Anh và Tử Vi bị “Âm Phong Chưởng” tập kích, liền buông mình đáp xuống.

Nói thì chậm, sự việc xảy ra mau lẹ, Thiên Nghi sắp thu hồi chưởng thế, đã thấy kiếm của Lăng Ba Nhất Yến công tới trước ngực.

Thiên Nghi hoảng hốt vội phát hai tay áo sử chiêu “Bạch Hạc Lượn Xí”, hất ra một luồng kinh phong, thân hình lùi về phía sau.

Lăng Ba Nhất Yến mượn thế đẩy của luồng kinh phong đó, xoay người sang một bên mà tấn công Phương Uy. Bảo kiếm sử chiêu “Phi Bộc Nộ Triều” chụp xuống đầu hắn.

Phương Uy hừ một tiếng, giơ xéo quỷ trảo theo chiêu “Xảo Đa Thiên Môn”. Choang! Kiếm trảo đập vào nhau, lửa tóe như đom đóm. Lăng Ba Nhất Yến mượn lực phản chấn lại

vọt lên cao, đoạn xoay người sử chiêu “Hồi Phong Khước Nguyệt” mà đâm kiếm tới huyết “Huyền Cơ” của Thiên Nghi hòa thượng.

Thiên Nghi trượt sang bên tránh mũi kiếm, vươn tay tả búng ra năm ngón, năm luồng hàn phong vọt tới ba đại yếu huyết “Tương Đài”, “Đan Điền”, “Trung Cực” của đối phương, đồng thời tay tả chộp tới “Thốn Quan” mạch của nàng với ý đồ đoạt kiếm.

Lăng Ba Nhất Yến há thuộc hạng tầm thường, nàng không chút hoảng hốt, quạt ống tay áo hóa giải luồng âm phong của Thiên Nghi, liền đó sử chiêu “Lăng Lý Trảm Giao”, kiếm quang chém nhanh song thủ của hòa thượng.

Thần hình nàng vẫn lơ lửng trên không trung mà xuất chiêu cực lệ, biến chiêu thần tốc hết chỗ nói.

Thiên Nghi không dám chần chừ, vội dùng thức “Quan Song Thôi Nguyệt” thoái lui năm bước.

Lăng Ba Nhất Yến định truy đuổi, Phương Uy đã múa song trảo sử chiêu “Phi Phát Tồi Chung” chộp tới đầu nàng. Nàng xoay cổ tay, sử chiêu “Thánh Kiếm Phi Sương” đón song trảo.

Phương Uy biết bảo kiếm là binh khí phi phạm, vội thu trảo thoái lui một bước.

Lúc này Thất Khổng Thần Địch đã phát huy hết uy lực của nó, chỉ nghe khúc nhạc ai oán não lòng, bi thương thống thiết, chính là kỳ khúc Hàn Giang thê lương cực độ, khiến người nghe như đứt từng khúc ruột, tan nát cõi lòng, rời rã tứ chi, nhất là những hắc y nhân công lực còn thua kém, ai nấy cúi đầu xuôi tay, lệ ứa đôi hàng, ngơ ngẩn cả người, đừng nói giao chiến, ngay mình đang đứng ở đâu họ cũng mơ hồ không rõ. Đúng là tình trạng thất hồn lạc phách, đờ đẫn ngây dại.

Hà Vũ Hoàn nghe tiếng địch càng thối càng lâm ly bi thiết thì lòng dạ rối bời, vội định thần, chợt nghĩ tại sao không nhân cơ hội này mà cướp lấy thiếu nữ thối địch mang đi cho thỏa tâm nguyện.

Nghĩ vậy, y ngưng thần điều tức để tiếng địch không thâm nhập vào người, đoạn búng mình sẵn tới chỗ Đường Tử Vi.

Đường Chấn Anh đang quan sát Lăng thư đại chiến với hai gã ma đầu, cuộc đấu tới giai đoạn khẩn yếu, chợt nghe tiếng gió nhẹ thoảng, quay sang thấy một bóng người, chẳng cần biết là ai, chàng lập tức vung song luân chặn lại.

Hà Vũ Hoàn phóng Xà Cốt Tiên tấn công chàng.

Nhật Nguyệt Song Luân sử tuyệt chiêu, Xà Cốt Tiên dùng kỳ thức, tuyệt chiêu kỳ thức đối địch nhau, keng keng, Xà Cốt Tiên đã quán lấy Nguyệt luân.

Đường Chấn Anh trầm tay tả, vận khí giạt mạnh Nguyệt luân về phía mình, hy vọng buộc đối phương phải buông tay.

Hà Vũ Hoàn mượn thế kéo của Đường Chấn Anh, sấn tới, tay tả phóng chuồng “Kim Ấn Phục Ma” tới trước mặt chàng.

Đường Chấn Anh phạt ngang Nhật luân theo thức “Nghênh Phong Đoạn Thảo” chém vào cổ tay của đối phương.

Hà Vũ Hoàn rút tay về, nhưng không thoái lui, tung chân hữu đá tới đan điền cực nhanh.

Đường Chấn Anh xoay cổ tay, dùng chiêu “Phụng Hoàng Đơn Triển Xí”, chặt xuống chân đối phương.

Hà Vũ Hoàn rút chân về, tay hữu quật Xà Cốt Tiên tới mặt chàng, như thể giao long quái mãng.

Hai người cùng sử tuyệt chiêu độc thủ, trong thoáng chốc đã giao đấu hơn hai chục hiệp cận chiến, chỉ cần sơ hở một chút, ắt dễ tử thương, thật vô cùng khẩn trương, nguy hiểm.

Tử Vi ngồi gằn giạt mình thon thót. Nàng chỉ hận chân bị thương, không thể trợ chiến cho Anh ca ca. Thế là nàng lấy hơi thổi địch. Tiếng địch đột ngột cất lên như gió táp mưa sa, khiến người hồn tán phách phi.

Tử Vi lo cho Anh ca ca đang cận chiến nguy hiểm, nên dùng tiếng địch để cho họ từ cận chiến chuyển sang viễn chiến, đề phòng bất trắc.

Trước tiếng địch đầy uy thế, Đường Chấn Anh và Hà Vũ Hoàn không hện mà cùng lùi ra xa hơn trước. Để tránh thụ thương vì tiếng địch, Đường Chấn Anh bất giác đập song luân vào nhau, phát ra Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh.

Hà Vũ Hoàn bị thất thế nặng. Nguyên Xà Cốt Tiên của hắn còn quán vào Nguyệt luân, nay luân thanh như sóng điện truyền qua Xà Cốt Tiên mà đánh vào tay hữu của hắn. Hắn cảm thấy nửa người tê dại, tâm thần chấn động, khí huyết nhộn nhạo, may mà nội công thâm hậu, vội ngưng khí bế tức.

Đường Chấn Anh giạt mạnh Nguyệt luân với ý đồ dứt Xà Cốt Tiên khỏi tay đối phương. Nhưng Hà Vũ Hoàn chẳng phải hạng tầm thường, đầu chịu để tuột mất binh khí, nghiêng rặng

dốc toàn lực giăng lại thật mạnh, vừa để thu hồi ngọn tiền, vừa hy vọng quạt ngã đối phương.

Nếu lúc bình thường không được luân thanh và địch âm tương trợ, Đường Chấn Anh thực khó đương đầu, nhưng hiện tại đã thành thế ngang ngửa, bên tám lạng, kẻ nửa cân.

Cả hai dốc lực kéo về phía mình, nhưng không thắng nổi đối phương, thế là Xà Cốt Tiên và Nguyệt luân vẫn móc vào nhau, chẳng thể phân khai. Mặt cả hai đã lấm tẩm mồ hôi, quả tốn nhiều chân lực.

Tử Vi thấy vậy cả kinh, nghĩ rằng nếu kéo dài, tất sẽ là lưỡng bại câu thương, bèn bất chấp thương thế, nghiêng răng đứng dậy, sử chiêu "Thần Tiên Xuyên Trường" trong "Thần Khúc Cứu Phiền" tấn công Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn không ngờ nàng thụ thương mà lại có thể bắt ngờ đột kích hấn như thế, vội trượt ngang né tránh, may mà cây Thất Khống Thần Địch chỉ làm rách một mảnh áo.

Đường Chấn Anh quát:

- Còn chưa chịu buông tay?

Đoạn giật mạnh Nguyệt luân về phía mình. Chợt nghe Tử Vi rên lên một tiếng đau đớn và ngời phịch xuống đất.

Hà Vũ Hoàn bị giật mạnh trong lúc trượt ngang, hai chân không trụ nổi, người chúi hấn về phía trước. Đường Chấn Anh vội nhân đó gỡ ngọn Xà Cốt Tiên ra khỏi Nguyệt luân mà đảo người dạt đi, động tác khéo léo, thần tốc dị thường, khiến đối phương thâm thán phục.

Đám hắc y nhân vốn bị đỡ dẫn vì tiếng địch, lúc này đã tỉnh lại, cùng vung quỹ trảo công tới chỗ Tử Vi. Đường Chấn Anh liền bỏ mặc Hà Vũ Hoàn, quay về giải cứu cho Vi muội. Nhưng Hà Vũ Hoàn đâu chịu buông tha, hấn vung Xà Cốt Tiên tấn công chàng.

Đường Tử Vi thấy hàng chục quỹ trảo công kích, không hề rời trí, vội múa Thất Khống Thần Địch bảo hộ châu thân, phong vũ bất thấu. Nhưng đám hắc y nhân quá đông, sau vài chiêu nàng đã lâm vào tình thế nguy kịch.

Lăng Ba Nhất Yến thấy vậy rất lo lắng, nhìn sang chỗ Đường Chấn Anh, xem ra chàng cũng khó bề địch nổi Hà Vũ Hoàn, nàng bèn vung kiếm muốn rời khỏi cuộc giao chiến với hai gã ma đầu.

Vô Diện Mục Phương Uy quát:

- Nữ sát tinh, đừng hòng tẩu thoát!

Đoạn vung song trảo tấn công thượng và trung bàn của nàng. Âm Sơn Thiền Nghi cũng phóng mười ngón tay tập kích các huyết đạo của nàng.

Nàng cả giận xoay tay quét kiếm, bức dạt đối phương, rồi búng mình vọt tới chỗ Tử Vi. Nếu chậm một bước, chỉ e Vi muội đã tử thương tại trận.

Ngay lúc ấy, nàng chỉ thấy đám hắc y nhân đang vây tròn công kích Vi muội bị văng đi cả như những trái bóng. Một người vọt đến ôm lấy Tử Vi vào lòng. Nhìn kỹ, thì ra người ấy chẳng phải ai khác, mà chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ, liền đó có người khác nói:

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Nữ thí chủ mạnh giỏi chứ?

Thanh âm vang vọng như tiếng chuông trong cổ tự.

Lăng Ba Nhất Yến ngoảnh lại. Ô, một lão hòa thượng đã đứng phía sau lưng nàng từ lúc nào.

Lão hòa thượng lông mày dài như cước, nhưng diện mạo như đồng tử, mục quang sáng rực kia chính là Tuệ Viễn thiền sư, sư đệ của phương trượng Phật Âm tự Hoàng Sơn, ngoại hiệu Bích Nhãn Kim Tinh Phật. Đằng sau Bích Nhãn Kim Tinh Phật có mười tám đệ tử được võ lâm tặng cho mỹ danh "Thập Bát La Hán", đứng thành hình chữ nhất.

Mười tám vị La Hán thấy sư thúc Tuệ Viễn thiền sư hỏi thăm Lăng Ba Nhất Yến như vậy, liền chấp hai tay trước ngực, vẻ mặt trang nghiêm, khiến người ngoài nhìn vào đều bất giác kính phục.

Lăng Ba Nhất Yến vội đáp lễ, nói:

- Lão thiền sư bao năm không rời Phiêu Phù Lư, hôm nay đích thân dẫn Thập Bát La Hán của quý tự tới đây, có phải là muốn...

Vừa nói đến chữ "muốn" bỗng nghe có tiếng gọi của Tang Bác Cổ:

- Tiểu oa nhi tới đây!

Lăng Ba Nhất Yến ngoảnh về phía lão nhân, thấy Hà Vũ Hoàn đã khôn ngoan ngưng chiến và cầm đầu chạy đi như tên bắn. Đường Chấn Anh thì lướt tới bên lão nhân đang ôm Vi muội. Tang Bác Cổ bèn trao Tử Vi cho chàng và nói:

- Để lão phu trị hai tên ma đầu kia cho!

Đoạn Tang Bác Cổ quay sang phía Thiền Nghi và Phương Uy quát to:

- Địa Sát bang và Âm Sơn đầu đà, các ngươi toàn là bọn đạo trịch, ta phải cho các ngươi chút kiến thức.

Lăng Ba Nhất Yến vung kiếm sử chiêu “Phi Phùng Điện Chuyển” xông vào đám hắc y nhân.

Thiền Nghi thấy Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ đến trợ chiến cho đối phương, nếu lúc này không mau tìm đường tẩu thoát, ắt lành ít dữ nhiều, liền nói với Phương Uy:

- Phương Bang chủ, hôm nay chúng ta tạm tha chết cho nữ sát tinh, để ả sống thêm ít lâu, vài ngày nữa chúng ta đến lấy mạng cũng chưa muộn.

Đoạn hấn chạy vọt đi.

Vô Diện Mục Phương Uy cả kinh, cũng cầm đầu tháo chạy, vì hấn biết Tang Bác Cổ võ công cao minh, ghét ác như cừu, ít khi tha chết cho kẻ tà phái.

Tang Bác Cổ chỉ quát vậ, chứ không truy đuổi hai tên ma đầu. Chỉ tội nghiệp cho bọn hắc y nhân đệ tử, trong thoáng chốc đã bị Lăng Ba Nhất Yến hạ sát không còn một tên.

Hàng loạt tiếng niệm Phật hiệu vang lên, nghe thật bi ai. Bích Nhãn Kim Tinh Phật chấp tay trước ngực, quay mình bốn phía từ từ nhìn tứ thì la liệt, rồi nói với Lăng Ba Nhất Yến:

- Đức Phật từ bi, nữ thí chủ lại phạm sát giới...

Tang Bác Cổ cười ha hả, ngắt lời:

- Trước mặt nữ sát tinh mà lão hòa thượng cứ diêm nhiên niệm Phật hiệu như người trong mơ...

Bích Nhãn Kim Tinh Phật nói:

- Đức Phật thương hết thấy chúng sinh, nào có phân biệt mọi người!

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười hỏi:

- Lão thiền sư còn chưa hồi đáp câu hỏi ban nãy của văn bối.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật nói:

- Bàn tăng dẫn mười tám đệ tử đi phá thạch thất để cứu chương môn của tộ phái cùng lệnh sư...

Lăng Ba Nhất Yến vội hỏi:

- Không biết lão thiền sư quyết định như vậy từ khi nào?

- Vừa quyết định cách đây chưa đầy hai giờ.

- Vì sao lại có quyết định đột ngột như thế?

- Điều này...

Bích Nhãn Kim Tinh Phật quay sang nhìn Tang Bác Cổ, rồi mới nói tiếp:

- Bần tăng sau khi gặp được Vạn Sự Thông mới có quyết định như vậy.

Đường Chấn Anh nghe hai người nói chuyện thì rất đỗi ngạc nhiên: "Thì ra Lăng thu thư đã quen biết Tuệ Viễn thiền sư từ trước, tại sao hôm mình mới đến Hoàng Sơn, vào bài kiến Tuệ Viễn ở Phiêu Phù Lư, thiền sư chẳng cho mình hay biết?"

Bích Nhãn Kim Tinh Phật hỏi:

- Việc làm này của bần tăng, chẳng lẽ nữ thí chủ không tán thành?

Lăng Ba Nhất Yến đáp:

- Cứu sư phụ của văn bối và quý chương môn là phận sự của văn bối, lẽ nào không tán thành, có điều là...

Bích Nhãn Kim Tinh Phật ngạc nhiên:

- Có điều sao?

Lăng Ba Nhất Yến do dự, đáp:

- Có điều là việc đại phá thạch thất kia, văn bối thỉnh lão thiền sư lui lại một vài ngày, chờ văn bối trở về Tùng Trúc trang, trở lại rồi hãy tấn công.

Mọi người tại hiện trường không hiểu ý nàng, mấy chục cặp mắt đều nhìn nàng, lộ vẻ ngạc nhiên. Bích Nhãn Kim Tinh Phật hỏi:

- Tại sao?

Đôi mắt lão thiền sư phóng ra một đạo hàn quang ghê sợ.

Lăng Ba Nhất Yến mấp máy môi hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật lại hỏi:

- Nữ thí chủ có điều gì khó nói chẳng?

Bị hỏi dồn, Lăng Ba Nhất Yến càng thêm bối rối và bẽn lễn.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật quay sang nhìn Tang Bác Cổ, vẻ khó hiểu.

Tang Bác Cổ không hồ với ngoại hiệu Vạn Sự Thông, lão soi mói nhìn Lăng Ba Nhất Yến một hồi, đoạn ngoắc tay vẫy Đường Chấn Anh:

- Tiểu oa nhi, lại đây!

Đường Chấn Anh ưỡn Tử Vi bước lại, Tang Bác Cổ ghé sát tai chàng, lầm rầm nói mấy câu.

Tử Vi nghiêng đầu lên, nhưng không nghe lão nhân nói gì.

- Người mau qua hỏi Lãng thư của người coi.

Tử vi thấy Anh ca ca đỏ mặt, không giấu nổi vẻ bẽn lễn, thì càng kỳ quái, mắt chớp chớp thăm dự đoán.

Đường Chấn Anh lắc lắc đầu, đáp lời Tang Bác Cổ:

- Làm sao có thể mở miệng hỏi chuyện đó... Văn bối chịu thôi.

Tang Bác Cổ cười bí hiểm:

- Có gì mà ngại. Chuyện này chỉ người mới hỏi được thôi.

Đoạn lão ưỡn lấy Đường Tử Vi và đẩy Đường Chấn Anh ra. Cú đẩy này vừa vận hết chàng đến sát bên cạnh Lãng Ba Nhất Yến. Nàng bị bất ngờ, vội đưa tay giữ chàng lại. Chàng tiện thể hỏi nhỏ:

- Này... này... này...

Chàng cứ ấp a ấp úng một hồi, toát cả mồ hôi mà vẫn không hỏi nổi.

Lãng Ba Nhất Yến thấy buồn cười, giục:

- Này cái gì, sao Anh đê đê không nói ra đi?

- Ta muốn hỏi Lãng thư một điều này...

- Hỏi gì thì nói luôn đi, sao cứ ấp úng mãi vậy?

- Ta muốn hỏi, Lãng thư quay về Tùng Trúc trang có phải để lấy cái món...

Nói đến đây, chàng lại cứng lưỡi, phải nhắm mắt lại, mới tiếp được:

- Hàn Sương Giải Dục Hương...

Lãng Ba Nhất Yến không ngờ chàng lại đoán trúng ý định của mình thì bất giác đỏ mặt, dùng Truyền Âm Nhập Mật trả lời:

- Anh đê hỏi để làm gì?

Đường Chấn Anh ngập ngừng:

- Chẳng phải hai ta đã...

Chàng định nói "đã giải quyết việc đó ở dưới vực"... nhưng không tiện, liền nói chệch đi:

- Không cần dùng đến thứ giải dược ấy?

Lăng Ba Nhất Yến nghe vậy thì càng thẹn thùng, lườm chàng một cái thật dài.

Thái độ của nàng không lọt qua mắt Tang Bác Cổ, lão phá lên cười ha hả.

Lăng Ba Nhất Yến không chịu nổi tiếng cười đó, liền búng người vọt đi cực nhanh, từ ngoài xa nói vọng lại:

- Hẹn ngày mai gặp lại ở Phật Âm tự.

oooOooo

Trời đã chính ngọ, Bích Nhãn Kim Tinh Phật cùng Thập Bát La Hán, Tang Bác Cổ và huynh muội Đường Chấn Anh, cả thầy hơn hai mươi người, cùng về Phật Âm tự.

Đường Chấn Anh hỏi dồn dập:

- Vì sao chuông môn Phật Âm tự là Thiên Ngoại Cô Tăng lại bị giam cầm ở thạch thất nọ? Nghe các vị nói vừa rồi, mới biết Thiên Ngoại Cô Tăng bị giam cầm ở đó đã lâu, vì sao Tuệ Viễn thiền sư để đến hôm nay mới quyết định đi cứu?

Tang Bác Cổ biết đến đâu giải đáp đến đó, huynh muội Đường Chấn Anh mới minh bạch rằng mối bất hòa giữa Phật Âm tự với Mai Chuông Tản Nhân là do Càn Khôn Nhất Mẫu mà ra.

Khi Thiên Ngoại Cô Tăng nghe tin Càn Khôn Nhất Mẫu bị Mai Chuông Tản Nhân giam vào thạch thất thì phần nộ, đích thân đến lý luận với Mai Chuông Tản Nhân. Hấn ý thể đồng người, lừa Thiên Ngoại Cô Tăng vào thạch thất, bảo là để thương lượng, song lại nhốt ngay lão phương trượng trong đó.

Phật Âm tự thấy lão phương trượng không trở về, liền kéo quần tăng đến Siêu Thiên phong chuẩn bị đại phá thạch thất để giải cứu, nhưng Thiên Ngoại Cô Tăng lại quát bảo đệ tử phải rút về. Quần tăng không dám trái lời chuông môn.

Tại sao Thiên Ngoại Cô Tăng xử sự như vậy?

Điều này có hai lý do:

Thứ nhất, Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu bị trói bằng Hải Đệ Ti La là thứ dây kiên cố phi thường. Mai Chuông Tản Nhân còn dùng Phật môn Bát Nhã Chỉ để ngưng kết đầu dây, khiến người khác hết bề giải cứu. Hải Đệ Ti La siết sâu vào da thịt, thâm nhập gân cốt, phi "Mặc Ngư Nhãn Đao" không gì loại trừ được loại dây trói đó.

Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu đều biết rằng nếu không tìm được Mặc Ngự Nhân thì dù có thể thoát khỏi thạch thất, tứ chi vẫn không thể tự do, ngược lại sẽ khiến Mai Chưởng Tản Nhân tìm cách truy sát, như thế phải có nhiều người bảo vệ cho Cô Tăng và Nhất Mẫu. Mà Phật Âm tự chỉ có một mình Bích Nhân Kim Tinh Phật là đủ sức đối diện với Mai Chưởng Tản Nhân. Thắng được hẳn còn khá, nếu thua, các đệ tử của Phật Âm tự tất sẽ bị hẳn tận diệt.

Thứ hai, nghĩ đến Lăng Ba Nhất Yến đã bị Mai Chưởng Tản Nhân chế ngự bằng Hàn Sương Giải Dục Hương. Nếu phá thạch thất, đương nhiên Lăng Ba Nhất Yến phải bảo vệ Càn Khôn Nhất Mẫu, trở mặt với Mai Chưởng Tản Nhân, khi đó, không còn giải dược, nàng sẽ bị lửa dục thiêu đốt hết cứu.

Nếu không vì hai lý do trên thì Cô Tăng và Nhất Mẫu có thừa công lực để giết chết Thiên Niên Xà Mẫu mà thoát khỏi thạch thất. Cũng chính bởi lẽ đó mà gần ba năm nay, Phật Âm tự không dám vọng động khinh suất.

Vừa may tối qua Tuệ Viễn thiền sư tình cờ gặp Tang Bác Cổ, nghe lão nhân kể lại sự việc mấy ngày qua ở Hoàng Sơn.

Tuệ Viễn nghe nhắc đã tìm ra Phi Phi cổ động, trong động có Mặc Ngự là vật hy hữu thì mừng lắm, lại nghe Lăng Ba Nhất Yến dương như đã hiến thân cho Đường Chấn Anh, nhờ chàng thay Giải Dục Hương, nghĩa là đã có cách giải cứu, nay lại được Tang Bác Cổ trợ chiến, thì cho rằng thời cơ giải cứu Cô Tăng và Nhất Mẫu đã tới.

Thế là Tuệ Viễn thiền sư lập tức dẫn mười tám vị La Hán cùng Tang Bác Cổ thẳng tiến Siêu Thiên phong để đại phá thạch thất. Nhưng dọc đường nghe tiếng địch gập gáp của Đường Tử Vi, Tang Bác Cổ đề nghị mọi người tìm đến thung lũng, vừa vãn giải cứu cho nàng.

Tuệ Viễn không thể hiểu rằng Mai Chưởng Tản Nhân đã tự tay chế "Tý Ngộ Túy Hỏa Dương" là thứ dược kích dục cực mạnh. Một khi uống thứ đó sẽ bị hại suốt đời, cứ cách một tuần dược lực phát tác một lần, tuần này vào giờ Ngọ, tuần sau vào giờ Tý (vì thế mà có tên Tý Ngộ Túy Hỏa Dương). Nếu không dùng "Hàn Sương Giải Dục Hương" cũng do Mai Chưởng Tản Nhân điều chế, sẽ bị lửa dục thiêu đốt mà chết.

Cho nên Lăng Ba Nhất Yến nghe Tuệ Viễn thiền sư bảo đi đại phá thạch thất để cứu Cô Tăng, Nhất Mẫu, liền nhớ đến giải dược đã hết, phải về gặp Mai Chưởng Tản Nhân xin vài lọ phòng sẵn, nếu không ắt phải nhờ đến Đường Chấn Anh, song hai người chưa thành phu thê chính thức, thật không tiện một chút nào, đôi bên chẳng thể xa cách nhau quá một tuần, thật không ra thể thống gì. Thành thử nàng đề nghị Tuệ Viễn thiền sư lui lại một hai ngày.

Chừng một giờ sau, nàng về đến Tùng Trúc trang. Nàng tắm rửa thay y phục, rồi sang phòng mẫu thân, vừa hay gặp bữa ăn. Vừa ăn, nàng vừa kể cho mẫu thân nghe toàn bộ câu chuyện gặp Đường Chấn Anh hai ngày qua.

Bạch phu nhân thấy nữ nhi của mình đã gặp được hôn phu Đường Chấn Anh thì vô cùng mừng rỡ, bảo Lãng Ba Nhất Yến sang báo cho muội muội của bà biết để an tâm.

Lãng Ba Nhất Yến sang phòng của di mẫu, sau khi vấn an, liền kể lại việc gặp Anh đệ đệ và Vi muội muội. Đường phu nhân sau khi được tin Anh nhi giao đấu với Kiệt nhi đã biến đi mất, còn Vi nhi thì bị hun chết trong sơn động, đang vô cùng buồn bã, ăn uống chẳng thiết. Một mặt sai Kiệt nhi và Bạch Thu Hồng đi kiếm Anh nhi, còn mình thì ngồi ngơ ngẩn trong phòng suốt ngày rầu rĩ. Nay nghe Lãng Ba Nhất Yến thuật chuyện, thì lập tức hoan hỷ cực độ, bảo nàng mau tìm cách cho gia đình sớm đoàn tụ.

Lãng Ba Nhất Yến vâng dạ lui ra, đi sang chỗ Mai Chương Tản Nhân để lấy giải dược.

Mai Chương Tản Nhân đang đi tản bộ trong lầu trúc, thấy Lãng Ba Nhất Yến tới liền dừng bước, nhìn nàng soi mói, trông nàng hai má ửng hồng, nhan sắc diễm lệ, vẻ mặt tươi tắn, thì bất giác nghĩ: “Ba ngày nay không gặp ả, tại sao ả lại vui vẻ thế này? Không chừng đã có chuyện gì...”

Hắn sinh nghi, nhưng vờ mỉm cười hỏi:

- Ta đang tìm cô nương, không biết hai ngày qua cô nương đi đâu vậy?

Lãng Ba Nhất Yến sớm chờ câu hỏi này của hắn, bèn đáp:

- Tiểu nữ truy tìm tông tích của đệ tử phái Nga Mi. Các hạ tìm tiểu nữ làm gì?

Mai Chương Tản Nhân nói:

- Ta muốn cô nương giết một trăm đệ tử phái Nga Mi, hiện tại cô nương mới chỉ hạ sát mười tám đứa, chẳng lẽ cô nương đã quên lời hứa ba năm trước?

Lãng Ba Nhất Yến thầm nguyện rửa hắn, nhưng không lộ ra sắc mặt, chỉ chìa tay nói:

- Đưa đây!

Mai Chương Tản Nhân hỏi:

- Đưa cái gì?

Lãng Ba Nhất Yến nhắm mắt lại đáp:

- Hàn Sương Giải Dục Hương.

Mai Chương Tản Nhân hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Sao chóng hết thể, còn mấy ngày nữa kia mà?

Lăng Ba Nhất Yến đáp gọn lỏn:

- Bị mất rồi!

Mai Chưởng Tản Nhân tỏ vẻ nghi ngờ:

- Mất là thể nào?

Lăng Ba Nhất Yến nghe hấn truy vấn thì cả giận, nhưng muốn lấy được giải dược thì phải mềm mỏng:

- Thì bị rút mất, chứ ai dùng nhiều thứ quý dược ấy làm gì?

Mai Chưởng Tản Nhân hỏi, vẻ bình thản:

- Bị mất khi nào?

Lăng Ba Nhất Yến đang sốt ruột, chẳng suy nghĩ kỹ, trả lời luôn:

- Hôm kia.

Mai Chưởng Tản Nhân nghe nàng trả lời thì nhăm nhăm, rồi cười thâm: “Đúng là giấu đầu hở đuôi, cô nương ơi, rõ ràng hôm qua là ngày lên cơn ham dục, người đánh mất giải dược hôm kia, tại sao lại tươi hơn hớn thể này? Ất là người đã hiến thân cho kẻ khác rồi. Hừ, kẻ khác đã được hưởng, thì ta cần gì phải suy tính chần chừ...”

Hấn ngược nhìn Lăng Ba Nhất Yến, thấy nàng tươi như hoa, thân hình nổi rõ từng đường nét trong bộ y phục con nhà võ, toát ra vẻ khêu gợi và hấp dẫn cùng cực.

Mai Chưởng Tản Nhân vốn là kẻ ham mê nữ sắc, từng thèm khát nàng thiếu nữ diễm lệ này từ lâu, nay chẳng khác gì kẻ đói lâu ngày ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, nên muốn ăn lấy ăn để một bữa cho thỏa chí.

Hấn bèn nói:

- Cô nương hãy ngồi chờ một chút, để ta đi lấy giải dược...

Đoạn hấn vén rèm, bước vào gian trong.

Lăng Ba Nhất Yến không chút nghi ngờ, ngồi xuống trường kỷ chờ hấn. lát sau hấn bước ra, tay cầm một nén nhang, dịu dàng nói:

- Cuối hạ đầu thu ở chốn sơn lâm rất dễ bị cảm mạo, ta mới chế được thứ nhang chống cảm mạo này rất hữu hiệu trong việc phòng cảm mạo, cô nương thử ngửi xem khí vị của nó có thơm không.

Đoạn hấn chìa cây nhang lại gần mặt nàng.

Lăng Ba Nhất Yến đưa mắt nhìn cây nhang đang bốc khói, bỗng cảm thấy một mùi dị hương nồng xộc vào mũi. Vừa hít phải mùi hương, lập tức tứ chi bủn rủn, nàng hoảng sợ, biết là bị hấn lừa gạt, định đứng dậy, nhưng lực đã bắt tòng tâm.

Mai Chưởng Tán Nhân xáp lại, cười hì hì, giơ tay điểm ngay ma huyết, khiến nàng hết cựa quậy.

Hấn thấy mỹ nữ nằm trong tay hấn thì lập tức lửa dục bốc lên bùng bùng. Vợ bế nàng mang vào gian trong và đóng sập các cửa sổ lại.

Đúng lúc ấy, bên ngoài lầu trúc xuất hiện hai thiếu niên anh tuấn, chính là Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt.

Họ đang định vén rèm bước vào, thì bị một tỳ nữ nháy nháy mắt tinh quái, đưa tay lên môi ra hiệu im lặng.

Hai chàng ngạc nhiên, kéo tỳ nữ sang một bên thấp giọng hỏi chuyện gì, ban đầu tỳ nữ không chịu nói, sau bị truy vấn bèn đáp:

- Cô nương Lăng Ba Nhất Yến bị Trang chủ kéo vào gian trong...

Nói đoạn đỏ mặt, quay người định đi.

Đường Chấn Kiệt còn ít tuổi, chưa hiểu chuyện nam nữ lắm, thấy tỳ nữ úp úp mở mở, liền ngăn lại.

- Kéo vào gian trong làm gì, sao không nói ra đi?

Tỳ nữ cười:

- Làm gì mà không biết ư, còn hỏi vặn...

Đoạn vùng chạy đi.

Bạch Thu Hồng đã hiểu, vội nói "hồng rồi!", đoạn ghé tai Đường Chấn Kiệt lẩm bẩm mấy câu, thế là hai chàng khẩn trương hấn lên.

Nguyên hai chàng mới được Bạch phu nhân và Đường phu nhân nói cho biết quan hệ với Lăng Ba Nhất Yến, một người phải gọi nàng là thân thư thư, một người phải gọi là biểu thư thư, hơn nữa còn là thân tấu tấu. Nay hai chàng vừa đi tìm Đường Chấn Anh và Tử Vi trở về, nghe bảo Lăng thư thư đã hồi trang, liền tìm tới đây để gặp nàng.

Thấy tỳ nữ bảo Lăng thư thư bị Lã Chí Viễn cưỡng gian, thì họ lo sợ toát mồ hôi, định xông ngay vào cứu, song lại nghĩ công lực của Lã Chí Viễn quá lợi hại, nếu công khai đối đầu

với hắn thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chẳng những không cứu được Lăng thư thư mà còn chuốc họa vào thân.

Thế là họ quyết định dùng mưu. Vù vù... hai chàng bay vọt lên mái nhà bên cạnh.

Lại nói Mai Chưởng Tán Nhân Lã Chí Viễn sau khi đóng chặt các cửa sổ, quay trở lại bên giường, nhìn đôi gò bồng đảo của Lăng Ba Nhất Yến phập phồng thì không nhìn được, một tay đặt xuống ngực nàng, tay kia xoa vuốt phần bụng dưới của nàng một hồi, đoạn vội vã cởi bỏ y phục của nàng.

Nhưng bộ võ phục nàng mặc bó chèn vào người, lại đủ thứ dây buộc lằng nhằng, mà Mai Chưởng Tán Nhân thì gấp gáp, lần mãi chẳng ra, càng vội càng lúng túng, hắn phát bực, đang định xé toạc cho lẹ, bỗng trên mái nhà bên cạnh có tiếng chân chạy rậm rịch, rồi các âm thanh nghe như có sự giao đấu ác liệt ở trong trang trại.

Tình hình đột biến làm cho lửa dục của Mai Chưởng Tán Nhân bị dập tắt quá nửa. Hắn dùng tay, gọi to:

- Có phải Long nhi và Giao nhi ở ngoài đó chẳng? Chuyện gì vậy?

Từ bên ngoài vọng vào tiếng đáp gần như đồng thanh của Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt:

- Có đệ tử phái Nga Mi thâm nhập...

Nếu là kẻ khác còn khả dĩ, vừa nghe nhắc đến phái Nga Mi, Mai Chưởng Tán Nhân lập tức nổi giận, nhảy xuống khỏi giường, quát lớn:

- Long nhi, Giao nhi, bắt ngay lấy chúng, chớ để chạy thoát.

Đoạn mở cửa sổ phóng ra ngoài. Nhìn quanh, không thấy một bóng người, chỉ nghe phía tay tả tựa hồ có tiếng động, liền lao nhanh về phương đó.

Bạch Thu Hồng nấp sẵn một chỗ, sau khi Đường Chấn Kiệt đã dụ được Mai Chưởng Tán Nhân chạy về một phía rồi, chàng liền lướt ngay vào trong lều trúc, vào gian trong thì chẳng thấy Lăng thư thư đâu cả.

Thật là quái dị, chẳng lẽ ả tỳ nữ nói sai? Chàng đang lưỡng lự, chợt nghe bên ngoài cửa sổ đã có tiếng Mai Chưởng Tán Nhân trở lại.

Bạch Thu Hồng muốn rút lui đã không kịp, nếu bị Mai Chưởng Tán Nhân bắt gặp, ắt sẽ chuốc lấy phiền toái, trong lúc khẩn cấp, chàng bèn chui tọt xuống gầm giường mà ẩn.

Mai Chưởng Tán Nhân trở vào, nghe hắn thốt lên kinh ngạc:

- Ô hay, đâu rồi?

Lời chưa dứt, hấn đã lại vọt ra khỏi phòng.

Bạch Thu Hồng biết rằng lời từ nữ nói không sai, Lãng thư thư quả thực ở trong phòng, nay đã không cánh mà bay đi đâu mất rồi.

Nguyên khi Mai Chưởng Tản Nhân đang lúng túng cởi bỏ y phục của Lãng Ba Nhất Yến, thì ngoài cửa sổ phía sau có một kẻ nhìn trộm vào. Kẻ ấy không bỏ sót chi tiết nào, thấy Mai Chưởng Tản Nhân lúng túng không biết cách cởi y phục của nàng thì lấy làm đặc ý, thâm nghĩ có lẽ thiếu nữ sẽ rơi vào tay y.

Vừa hay có động, Mai Chưởng Tản Nhân vọt ra, y lập tức nhảy vào sắm vai ngư ông đắc lợi, cấp ngay Lãng Ba Nhất Yến vọt đi trước khi Bạch Thu Hồng vào cứu Lãng thư.

Thoáng chốc, y đã mang thiếu nữ ra khỏi Tùng Trúc trang, vượt qua hai ngọn núi, ngoảnh lại không thấy người đuổi theo, y mới bước chậm lại, đưa mắt ngó xuống thiếu nữ, chột giật mình.

Y bắt gặp ánh mắt rực lửa căm thù, trợn ngược của Lãng Ba Nhất Yến.

Nàng nghiêng rặng, giận chảng thể kêu, cả khuôn mặt kiều diễm tái nhợt không còn giọt máu, đường gân xanh nổi rõ trên trán dài tới một ngón tay. Mức độ phẫn nộ của nàng không bút nào tả nổi.

Nguyên lúc phát giác mùi ngang kỳ dị, nàng liền ngưng thở để khỏi hít nhiều dị hương, hơn nữa sau lưng nàng có thanh Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm, khi di chuyển nhanh, nó phát xuất kiếm khí trùng trùng kích động nàng mau tỉnh lại, chỉ tội ma huyết và á huyết bị ức chế, đã không thể cựa quậy, nói năng, đành chỉ giương đôi mắt trùng trùng nhìn tên dâm tặc đang ôm chặt ngang người nàng.

Kẻ ôm nàng may sao cũng còn biết thương hoa tiếc ngọc, thấy bộ dạng của nàng như vậy, mới biết á huyết bị điểm, bèn thở dài ra vẻ oán trách, nói:

- Cái lão Mai Chưởng Tản Nhân thật quá cẩn thận, đã chinh phục được nàng, hà tất phải điểm á huyết? Nào, để ta giải huyết cho nàng.

Đoạn y dùng ngón tay giữa giải ngay á huyết, song chân vẫn bước gập gáp.

Bỗng nghe Lãng Ba Nhất Yến quát:

- Hà Vũ Hoàn, mau thả ta ra, ngươi định đem ta đi đâu?

- Đừng nóng vội, ta muốn tìm một tảng đá bằng phẳng cho xứng đáng với mỗi lương duyên trời ban cho này!

Lăng Ba Nhất Yến cả giận, nhổ toẹt một bãi nước miếng trúng vào môi Hà Vũ Hoàn. Hắn không biết nhục, lại đưa lưỡi liếm sạch nước bọt vào miệng, trôn tráo nói:

- Thom quá! Đúng là thứ ngọc dịch hiếm có trên thế gian. Hôm nay ta được thưởng thức từ chính miệng cô nương tiệt ra...

Lăng Ba Nhất Yến vừa then vừa nộ, nghiêng răng ken két, rít lên từng lời:

- Ngươi hãy giết ta đi, nếu không, một khi ta được giải huyết, việc trước tiên là ta sẽ cắt lưỡi để ngươi hết nói năng bá đạo.

- Chửi hay, chửi hay lắm! Tục ngữ có câu "yêu cho roi cho vọt", càng chửi, ta càng thấy khoái.

- Không biết dơ cái mặt!

- Ta là Tinh Thánh, ta thích nàng, ta sẽ làm cho nàng cũng thích ta đến mức tột độ. Đây, nàng sẽ có được cảm giác khoái lạc ngay đây...

- Ta nhổ toẹt vào mặt ngươi!

- Nàng nhổ ta nuốt, nàng chửi ta nghe, song nàng chẳng thể tránh khỏi ý muốn của ta!

Hà Vũ Hoàn cũng chẳng nói thêm, Lăng Ba Nhất Yến bị điểm ma huyết, dù muốn phản kháng cũng vô kế khả thi. Nàng đành nhắm mắt, thầm cầu nguyện kỳ tích xuất hiện, những mong hoặc Đường Chấn Anh, hoặc Kiệt đệ đệ, hoặc Hồng đệ đệ, một trong ba người đó mau tới cứu nàng.

Đồng thời, nàng càng hy vọng Hà Vũ Hoàn chậm trễ chừng nào hay chừng ấy, vì nàng đang ngầm điều tức hành công, nàng tin rằng với nội lực tu luyện được, có thể dẫn thông huyết đạo. Thế là nàng đề tụ chân khí ở Đan Điền, sau ba lần thu phát, lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt lưu chạy rần rật trong kỳ kinh bát mạch, truyền lan ra tứ chi.

Nàng lại thêm hy vọng, vội hít một hơi dài, vận khí lên huyết "Bách Hội", "Vọng Cơ", "Thần Khuyết", "Tương Đài", đến huyết "Khí Hải" thì gặp nguyên khí ở đó. Thế là phong vân tế hội, tương hỗ khởi động, âm dương tương hợp giao cảm. Thái cực động, lưỡng nghi sinh, huyền môn chính khí lập tức phát xuất, xung động bách huyết khắp châu thân. Ma huyết bị ức chế chẳng mấy chốc sẽ được giải khai.

Bỗng thân hình hẫng thấp một cái, nàng mở mắt ra, thấy Hà Vũ Hoàn đã đặt nàng xuống một khối thạch bàn, xung quanh là rừng rậm, cây cối um tùm. Nàng hoảng hốt buột miệng hỏi:

- Ngươi định làm gì vậy?

Hà Vũ Hoàn cười hì hì, đáp:

- Còn phải hỏi nữa, tha hồ sướng nhé!

Đoạn hấn giật phăng dây lưng, cởi phanh tà áo, chỗ kín đó của hấn đã lộ ra căng phồng.

Lăng Ba Nhất Yến chưa từng gặp cảnh này, nàng thẹn quá, vội nhắm mắt lại. Hà Vũ Hoàn nhân cơ hội đó vội vỗ liền mấy cái giải ma huyết cho nàng, nhưng đồng thời lại điểm vào huyết "Khuất Thiên" và "Địa Cơ" ở tứ chi của nàng.

Vậy là Lăng Ba Nhất Yến tuy đã có thể cử động thân mình và đầu mặt, nhưng tứ chi lại bất động, trong lúc kinh hoàng, thân hình cứ quần quai, nhấp nhô liên hồi một cách tuyệt vọng.

Cử động của nàng là xuất phát từ bản năng đề kháng, nhưng Hà Vũ Hoàn lại cho đó là tư thế cực kỳ thích hợp cho hấn hành lạc, thế là dục vọng trào lên như sóng... Hấn thích chí cười một tràng dâm loạn, cúi xuống chộp lấy cặp nhũ hoa của thiếu nữ căng đầy, rồi bắt đầu cởi bỏ y phục của nàng.

Các ngón tay của hấn khôn ngoan lạnh lẹn, dày dặn kinh nghiệm hơn hấn Mai Chưởng Tán Nhân, việc cởi bỏ y phục của thiếu nữ chẳng mấy chút khó khăn.

Lăng Ba Nhất Yến nhắm mắt, hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí kêu khổ: "Anh đệ đệ, Anh đệ đệ! Kiếp này thiếp đã vô duyên, chẳng thể cùng chàng sánh đôi trong giang hồ, thôi đành nguyện kiếp sau kết thành phu phụ... Sư phụ ơi, mẫu thân ơi..."

Bỗng hai hàng nước mắt nóng hổi ứa ra hai bên khóe mắt.

Nàng vốn tính khí cương liệt, chưa hề khóc, lần này đã quyết rời bỏ trần thế, nên mới nhỏ lệ thế này.

Nàng đã có chủ ý, định cắn lưỡi tự tận... Ai ngờ Hà Vũ Hoàn đã sớm đề phòng chuyện này, hấn lập tức điểm ngay vào ma huyết để nàng hết động cựa.

Hấn cười ha hả:

- Ta muốn khoái cảm lan truyền khắp cơ thể nàng, nàng lại đại đột tự tìm cái chết...

Cơ thể nàng đã gần như trần truồng, chỉ còn lại chiếc quần lót. Nàng chẳng khác gì cá đã mắc câu, muốn chết chẳng xong, mới tuyệt vọng rống lên.

Hà Vũ Hoàn nào sá gì thái độ của nàng, hấn kéo đùi nàng ra, áp mình xuống...

Đúng vào khoảnh khắc ấy, bỗng có tiếng quát lớn vang lên, một luồng kinh phong ập tới, Hà Vũ Hoàn bật người sang một bên, ứng biến tuy thần tốc, nhưng vai bên tả đã trúng một chưởng. Hấn kêu "hự" một tiếng, văng ra xa hơn trượng, hai chân chưa đứng vững, đã thấy một bóng người y phục màu lục tới tấp phóng chưởng vào mặt hấn.

Hà Vũ Hoàn bị bất ngờ hoàn toàn, lại vừa trúng một chưởng, mất khả năng ứng chiến, đành rút đầu tránh đòn và tung người chạy đi.

Bỗng trước mặt hấn nhoáng lên một bóng y phục màu hồng, kèm theo tiếng quát:

- Đồ súc sinh!

Một cước đã phóng đến như tia chớp. Hấn rú lên:

- Ôi, đau quá!

Rồi ngã phịch xuống đất quần quai.

Cú đá vừa rồi trúng ngay vào chỗ kín của hấn, không chệch đi đâu, may mà chỉ chạm đến phần ngoài, nếu sâu vào chút nữa, chắc chắn Hà Vũ Hoàn đã bỏ mạng. Nhưng cơn đau thì khủng khiếp, nhất là ở phần bụng dưới, khiến tên đâm tặc quần quai rên rỉ không thôi.

Đúng là kẻ có hành động tàn ác bị báo ứng tức thời. Lưới trời tuy rộng, nhưng không dễ lọt.

Cặp sát tinh xuất hiện đúng lúc khẩn cấp chẳng phải ai xa lạ. Người tung chưởng đầu tiên chính là Bạch Thu Hồng, người vừa tung cú đá là Đường Chấn Kiệt. Họ đến thật kịp thời, chỉ cần chậm nửa bước, thì khó tưởng tượng hậu quả mà Lăng thư thư của họ phải gánh chịu.

Đường Chấn Kiệt quá giận tên đâm tặc làm nhục Lăng thư thư, chàng nổi sát cơ, sau cú đá liền rút Kim Mai Hạc Chưởng, vung tay định bổ xuống giết chết Hà Vũ Hoàn.

Bỗng có tiếng quát lớn:

- Coi đây!

Tiếp đó là một tiếng niệm Phật hiệu âm trầm đáng sợ.

Đường Chấn Kiệt giật mình ngoảnh lại, chưa hiểu chuyện gì thì đã cảm thấy âm phong cuộn cuộn, hàn khí bức nhân, rồi một tiếng "bình" ầm vang, phiến đá xanh mà Lăng Ba Nhất Yến vừa nằm đã lún sâu xuống, đất đá xung quanh văng tung tóe.

Nguyên khi Đường Chấn Kiệt công kích Hà Vũ Hoàn thì Bạch Thu Hồng coi việc cứu người là khẩn yếu, liền vọt tới chỗ phiến đá để giải huyệt cho Lăng thư thư, giữa lúc ấy có một bóng đen sà tới như quạ.

Lăng Ba Nhất Yến nằm ngửa nên phát hiện trước, nàng nhận ra kẻ kia chính là Thiên Nghi đầu đà của Âm Sơn phái, thì giật mình kinh hoàng.

Nói thì chậm, diễn biến thì nhanh. Thiên Nghi còn cách ba trượng đã vung tay phóng ra “Âm Phong Chưởng”.

Lăng Ba Nhất Yến do huyết đạo bị ức chế quá lâu, vừa được giải khai, chưa kịp vận khí cự địch, đành kêu to lên, hất tay đẩy Bạch Thu Hồng ngã xuống, bản thân nàng cũng thuận thế lăn ra khỏi phiến đá.

Thư đệ hai người vừa rời phiến đá, thì trong tâm luồng khí của “Âm Phong Chưởng” đã giáng xuống ngay phiến đá. Nếu chậm một chút, hẳn cả hai đã thịt nát xương tan. Hú vía!

Đường Chấn Kiệt ngỡ rằng Lăng Ba Nhất Yến đã chết tươi, rú lên, bất kể “Âm Phong Chưởng”, lao bổ lại chỗ phiến đá.

“Âm Phong Chưởng” là loại chưởng không phải tầm thường, hàn khí của nó chưa tan ngay, Đường Chấn Kiệt lao vào phạm vi chưởng lực, lập tức thấy người lạnh buốt, máu như ngừng chảy, mạch huyết ngưng bết, thì giật mình kinh hãi.

May nội công của chàng khá thâm hậu, chàng vội vận khí hành công, đưa nguyên khí từ đan điền lên huyết “Khí Hải” để lưu thông huyết mạch.

Thiên Nghi quát:

- Gã tiểu oa nhi kia, còn chưa chịu gục xuống ta coi!

Đoạn hẳn sẵn tới, gơ tay chớp tới đầu Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt đã thấy đó là một hòa thượng khôi vĩ, mặt như mặt ngựa, liền vung Hạc Chưởng sử chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật” lia mạnh và nhanh vào Thốn Quan mạch của đối phương.

Thiên Nghi không thu chiêu, chỉ trằm cổ tay, dùng hai ngón điểm vào “Khúc Trì” huyết của chàng.

Đường Chấn Kiệt vội thu Hạc Chưởng, đồng thời Kim Mai sử chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” nhắm vào huyết “Tương Đài” và “Huyền Cơ” của Thiên Nghi. Đối phương dễ dàng hóa giải chiêu thức của chàng.

Sau hai chiêu, chàng mới biết thân thủ của đối phương bất phàm, vội sử tuyệt chiêu “Mai Chưởng Đóa Đóa Mãn Thiên”, thế cực kỳ lợi hại.

Thiền Nghi không ngờ chàng thiếu niên này lại có tuyệt chiêu, liền phất hai tay áo theo chiêu “Bạch Hạc Triển Xí”, đẩy ra một trận cuồng phong để hóa giải mai tinh chuồng ảnh, liền đó dùng thức “Quái Mãng Xuất Động” mà vọt xéo đi năm bước.

Đường Chấn Kiệt quát:

- Đả!

Ba bông mai “Lãnh Hương Tiều Hồn Mai” vút đi.

Thiền Nghi là đại ma đầu lợi hại, tuy trong lúc vọt đi, tai mắt vẫn chăm chú nghe nhìn bốn phương tám hướng, thấy ba đạo lam quang vọt tới cực nhanh, biết là thứ ám khí nguy hiểm nên không dám tiếp, vội vung chuồng để luồng kinh phong hất ba bông mai rớt lạc sang một bên.

Lại ba đóa lam quang theo hình tam giác vọt tới.

Thiền Nghi cười khẩy, nói:

- Thứ ám khí hèn mọn ấy nào nghĩa lý gì.

Nhưng thủ pháp của Đường Chấn Kiệt lần này mau lẹ hơn, khoảng cách với đối phương lại ngắn hơn, một bông mai nhắm tới Ấn Đường giữa hai lông mày, hai bông kia nhắm tới hai bên ngực Thiền Nghi, lợi hại khôn lường.

Thiền Nghi vì khinh địch, bị mất tiên cơ, không dám chậm trễ, vội tràn ngang ba thước né tránh, thậm chí phải cho đối phương biết tay.

Ý nghĩ chưa dứt, chợt nghe có tiếng gió sau lưng, không dám ngoảnh lại, lại tràn ngang hai bước. Hú vía! Hắn vừa thoát một đòn Kim Mai của Bạch Thu Hồng.

Thiền Nghi đang tính lui lại thì Bạch Thu Hồng sử tiếp chiêu “Nam Thiên Thám Trảo”, giáng Hạc Chuồng xuống đầu hắn. Hắn vội thi triển liền hai chiêu “Đảo Phiền Thiết Bản Kiều” và “Kim Ngự Đảo Xuyên Ba”, như một mũi tên rời dây cung, vọt ra xa hai trượng.

Nhưng Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt đã bám theo, Kim Mai Hạc Chuồng liền thủ công kích hắn.

Thiền Nghi vô cùng tức giận, tạm thoái lui một trượng, gằn giọng:

- Hạng oắt con vô tri, mau khai báo tính danh, lão gia đây không thềm giết kẻ vô danh.

Vừa nói, hắn vừa ngậm đề tụ chân khí, chuẩn bị phóng “Âm Phong Chuồng”.

Đường Chấn Kiệt mau miệng đáp:

- Là gia gia của ngươi đây!

Lời chưa dứt, người đã sẵn tới, Kim Mai Hạc Chuông đâm, chọc, phạt, chém tới tấp, Bạch Thu Hồng cũng đồng thời sử chiêu “Ô Vân Cung Nguyệt” công kích Thiên Nghi.

Thiên Nghi không tiếp chiêu, vọt ra xa, đưa hai tay ngang trước ngực, đẩy mạnh ra.

Hai chàng thiếu niên vừa định lao theo, bỗng một luồng kinh phong cuộn cuộn xô tới, đẩy cả hai lùi dạt đến ba trượng, nhưng không hề thụ thương.

Hai chàng nhìn lại, thấy có một lão nhân trán hói đứng chắn trước mặt Thiên Nghi. Người ấy chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Tang Bác Cổ xuất hiện kịp thời, nếu chậm một chút nữa thì hai chàng thiếu niên đã bỏ mạng bởi “Âm Phong Chuông” tàn độc của Thiên Nghi. Hai chàng thâm thán phục thân pháp và tiềm lực của Tang Bác Cổ.

Cùng lúc ấy, một bóng người chạy tới bên phiến đá xanh. Hai chàng thiếu niên giật mình, lúc này mới nhớ tới Lãng thư thư, không hiểu sống chết ra sao, vội lao về phía đó để cứu, nhìn kỹ, thì ra người vừa đến là Đường Chấn Anh, chàng đang cởi áo bọc lấy thân hình Lãng Ba Nhất Yến, còn nàng thì nức nở, nước mắt chan hòa. Bạch Thu Hồng nói:

- Ô... thì ra là biểu ca. Lần trước tại Siêu Thiên phong, tiểu đệ không biết nên có điều thất lễ, mong biểu ca lượng thứ.

Đoạn cung thân hành lễ. Đường Chấn Anh vội đỡ chàng đứng thẳng dậy, nói:

- Người không biết không có lỗi, khi đó nào ai ngờ chúng ta lại là biểu huynh đệ.

Đường Chấn Kiệt cũng bước lại, ôm lấy bên vai thân huynh, nói:

- Anh ca ca sử luân thật tuyệt vời, chỉ chút nữa thì tiểu đệ đã thành kẻ tàn phế rồi.

Đoạn quay sang phía Lãng Ba Nhất Yến, giục:

- Lãng thư thư, đứng lên đi. Bọn chúng bỏ chạy rồi.

Lãng Ba Nhất Yến đã choàng xong chiếc áo của Đường Chấn Anh đưa, còn ngưng nghịu đứng đây, nhưng lão đảo suýt ngã.

Bạch Thu Hồng vội đưa tay ra đỡ, rồi hỏi:

- Lãng thư thư thụ thương hay sao vậy?

Lãng Ba Nhất Yến thở dài:

- Ôi, thư bị trúng “Âm Phong Chuông” của Thiên Nghi đầu đà rồi.

Lời nàng như sét đánh ngang tai, ba chàng thiếu niên lập tức cả kinh thất sắc. Đường Chấn Anh bước tới ôm chầm lấy nàng.

Lăng Ba Nhất Yến thấy trước mặt bao nhiêu người mà Đường Chấn Anh có hành động thân mật như vậy thì ngượng ngùng vùng chạy đi nhanh như gió. Ba chàng thiếu niên cuống quýt gọi. Tang Bác Cổ mỉm cười, nói:

- Đuổi theo con nha đầu cứng cổ xem sao.

Thế là bốn người cùng đuổi theo. Được một quãng, thấy Lăng Ba Nhất Yến ngồi rên rĩ dưới một gốc cây. Tang Bác Cổ thấy mặt nàng tái nhợt, mồ hôi ròng ròng, chưa biết là nàng bị trúng "Âm Phong Chưởng", bèn hỏi:

- Người làm sao vậy, Yến nhi?

Đường Chấn Anh đáp:

- Bị trúng "Âm Phong Chưởng" của Thiên Nghi đầu đà.

Tang Bác Cổ giậm chân:

- Sao không nói sớm, biết thế này thì lão phu đã chẳng để cho hấn chạy thoát.

Đoạn đặt tay lên trán nàng, thấy nhiệt độ vẫn bình thường, mới hơi an tâm, hỏi:

- Yến nhi, người bị trúng "Âm Phong Chưởng" ở chỗ nào?

Lăng Ba Nhất Yến vì nằm trên phiến đá, trước tiên phải đẩy Bạch Thu Hồng ra, rồi mới tự lăn mình sang một bên, cho nên chậm mất nửa bước, bị "Âm Phong Chưởng" quét vào đầu vai bên hữu, cũng không nặng lắm, nếu lập tức phong bế huyết đạo, có thể ngăn chặn hàn khí thâm nhập vào nội tạng, nhưng nàng lại cho rằng chẳng có gì nghiêm trọng, tiếp đó lại vùng chạy thục mạng như vừa rồi, nên hàn khí đã theo gân mạch mà thâm nhập vào bên trong. Nàng nghiêng rặng đáp:

- Bị trúng ở vai, hiện tại hàn khí đã thâm nhập nội tạng...

Tang Bác Cổ không đợi nàng nói hết, tức thời điểm liền bày huyết đạo xung quanh huyết "Bách Hội" để vừa ngăn chặn hàn khí thâm nhập, vừa ngưng kết nguyên khí, trung khí, kiêm bảo hộ tâm can.

Lăng Ba Nhất Yến định thần, đề tụ chân khí, cố đứng bật dậy. Đường Chấn Anh vội đỡ nàng, nói:

- Đến nước này mà Lăng thư thư còn gắng gượng làm gì?

Giọng của chàng lộ vẻ thương cảm vô hạn.

Đường Chấn Kiệt nói:

- Chúng ta mau đến Phật Âm tự.

Đoạn ôm xốc lấy Lãng thư thư mà phóng đi. Tang Bác Cổ, Đường Chấn Anh và Bạch Thu Hồng cùng lao theo sau, chừng một giờ thì đến Phật Âm tự.

Tới Phật Âm tự, Đường Chấn Anh đi trước, dẫn mọi người vượt qua đại điện tiến vào một tịnh thất, chính là nơi Đường Tử Vi đang dưỡng thương.

Đường Chấn Kiệt đặt Lãng Ba Nhất Yển xuống giường, Đường Tử Vi kinh hãi hỏi:

- Lãng thư thư làm sao vậy?

Đường Chấn Anh đáp:

- Bị trúng "Âm Phong Chưởng" của Thiền Nghi đầu đà.

Bạch Thu Hồng bước lại, vạch vai áo bên hữu của Lãng Ba Nhất Yển, thấy chỗ đó lạnh toát như băng, bèn đề tụ chân khí ở đan điền rồi đặt bàn tay tại đó mà truyền nhiệt sang.

Tang Bác Cổ biết "Âm Phong Chưởng" cực kỳ nguy hại, dùng phép "Thôi Cung Quá Huyệt" để truyền khí chỉ đỡ được phần nào, nhưng thư đệ tình thâm, lão cũng không ngăn cản Bạch Thu Hồng.

Tử Vi nói:

- Anh ca ca vừa đi đâu thế, để muội lo quá!

Đường Chấn Anh đáp:

- Huynh muốn sớm gặp mặt mẫu thân và di mẫu, nên tìm đến Tùng Trúc trang, ai ngờ giữa đường thì thấy...

Tang Bác Cổ nói:

- Tiểu oa nhi nhà ngươi hành sự lén lén lút lút, lão phu không phát hiện sớm mà đuổi theo, chỉ e ngươi cũng đã mất mạng rồi...

Đường Chấn Kiệt nói:

- May nhờ có lão tiền bối tới đúng lúc, nếu không, cả bốn người bọn vãn bối đều bị hại bởi "Âm Phong Chưởng".

Bồng có tiếng niệm Phật hiệu:

- Tang lão tiền bối và Đường huynh đã trở về đây rồi ư? Tiểu tăng là Phục Hồ, phụng mệnh sư thúc tới tham vấn.

Tang Bác Cổ đáp:

- Phải, lão phu đã về. Hiện tại, lão phu muốn gặp sư thúc của ngươi.

Đoạn kéo Phục Hồ La Hán bước ra.

Lúc này Bạch Thu Hồng đã lấm tẩm mồ hôi mặt. Đường Chấn Kiệt liền thay phiên, truyền chân khí sang bả vai Lăng thư thư. Tiếp đến là Đường Chấn Anh, sau đó cả ba mới ngồi xuống điều tức.

Lăng Ba Nhất Yến được truyền chân khí, cộng với sự điều tức hành công của nàng, đã thấy dễ chịu hơn hẳn. Nàng nhìn ba chàng thiếu niên phải vất vả vì mình, cảm thấy như mình có lỗi. Không khí trong tĩnh thất trầm hẳn xuống.

Đường Chấn Kiệt lên tiếng:

- Sao chẳng ai nói năng gì thế?

Đường Tử Vi hỏi:

- Biết nói gì kia chứ?

Đường Chấn Kiệt ghé tai Tử Vi thấp giọng:

- Không mấy khi có dịp bốn chúng ta ở bên nhau, Vi thư thư sao không tâm tình với bà chị dâu của mình mấy câu?

Tử Vi hơi ngớ người, sau khi hiểu ra bèn tát nhẹ vào má Chấn Kiệt. Lăng Ba Nhất Yến quay sang mỉm cười bảo Tử Vi:

- Thư biết Kiệt đệ hay châm chọc lắm, nên chẳng lý đến hẳn. Hẳn nhỏ người nhưng tinh quái như quỷ ấy, chẳng nói được câu nào đứng đắn, nghiêm chỉnh.

Năm người trẻ tuổi nói cười vui vẻ. Nghe tiếng chén đĩa ở bên ngoài, Lăng Ba Nhất Yến nói:

- Trời không còn sớm, Hồng đệ và Kiệt đệ hãy mau hồi trang, để mẫu thân và di mẫu an tâm, đồng thời không làm cho Mai Chuông Tản Nhân sinh nghi.

Bạch Thu Hồng hỏi:

- Lăng thư thư không về trang ư?

Lăng Ba Nhất Yến đáp:

- Thư về làm sao được, hiện tại Lã Chí Viễn đã trở mặt làm càn, chỉ cần thương thế của thư thuyên giảm, thư nhất định sẽ trở về Tùng Trúc trang để thanh toán món nợ này. Song,

hai đệ không được tự tiện hành động, nếu để lộ chân tướng, hai đệ và hai vị lão nhân gia sẽ bị hấn sát hại, hồng hết đại sự, lúc ấy có hối cũng chẳng kịp.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cũng bảo hai chàng chuyển lời vấn an tới hai vị lão nhân gia.

Hai chàng sau một hồi nấn ná, bất đắc dĩ phải hồi trang, mới từ biệt. Lãng Ba Nhất Yến bảo hai chàng lại gần, ghé tai dặn mấy câu, hai người đồng thanh đáp:

- Lãng thư thư yên tâm, Hàn Sương Giải Dục Hương dù khó mấy, tiểu đệ cũng quyết tìm cho được vài lọ.

Lãng Ba Nhất Yến không ngờ hai chàng lại nói toạc ra, thì đỏ mặt xua xua tay:

- Thôi đi đi, đi ngay đi.

Đường Chấn Anh vội hỏi với vẻ vô cùng lo lắng:

- Lãng thư vẫn chưa lấy được giải dược ư?

Lãng Ba Nhất Yến cả thẹn, xua xua tay:

- Trông Anh đệ kìa, làm gì mà hồn xiêu phách lạc thế...

Đoạn lườm chàng một cái rõ dài.

Đường Chấn Anh đỏ mặt, ngoảnh sang một bên.

Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt đi rồi, Lãng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi cùng nằm xuống giường nghỉ. Đường Chấn Anh sang gian bên cạnh ngủ. Cả đêm yên tĩnh, sang canh năm, thương thế của Lãng Ba Nhất Yến bỗng biến chứng. Nàng cảm thấy nửa người bên phải khí huyết như đông cứng, da thịt tê dại, nhức buốt, nàng bất giác rên lên mấy tiếng.

Tử Vi giật mình ngồi dậy, khêu to ngọn đèn, nhìn kỹ, thấy thân hình Lãng thư run bần bật. Đường Chấn Anh từ phòng bên cũng chạy sang, sờ vào người nàng, thấy lạnh như băng, thì cả kinh. Chàng đặt tay định truyền chân khí cho nàng, nhưng nàng nói:

- Đừng phí nguyên khí nữa, hãy đỡ cho thư ngồi dậy để thư tự điều tức.

Chàng đỡ nàng ngồi dậy, để nàng ngồi tựa lưng vào mình mà điều tức.

Lãng Ba Nhất Yến nhắm mắt, thông thả hít một hơi, dẫn qua huyết "Bách Hội", "Khí Hải", đưa xuống đan điền, rồi từ "Đan Điền" dẫn động chân khí xuyên "Thiếu Vệ", "Thiếu Phủ", "Thiếu Trạch", tới các huyết "Phụng Nhãn", "Phụng Vi", xuống huyết "Phủ Phong", tới đây chân khí đã ngưng tụ xong, lại dẫn vào nhị mạch Nhâm Đốc.

Chân khí xung quanh hai mạch Nhâm Đốc lập tức phát ra lực phản chấn, theo chân khí chạy qua "Huyền Quan", huyết mạch cuộn cuộn, một lát sau thì nửa người đã toát mồ hôi, ấm nóng dần lại. Đây chính là thần lực của Huyền Môn cương khí.

Sau một hồi điều tức, sức lực hồi phục không ít, nhưng hàn khí ở nửa người bên hữu chỉ tạm ngưng tụ, chứ không bị trục xuất ra ngoài, lúc này mở mắt ra, thì thấy có thêm Tang Bác Cổ và Tuệ Viễn thiền sư đang chăm chú, lo lắng nhìn nàng.

Lúc này trời đã sáng hẳn, ánh sáng rọi qua song vào mặt nàng. Huỳnh muội Đường Chấn Anh thấy sắc diện Lăng thư hồng lên thì cả mừng, vội hỏi:

- Lăng thư khỏe rồi chăng?

Lăng Ba Nhất Yến chưa kịp đáp, Tang Bác Cổ đã nói:

- Huỳnh muội hai người chớ hỏi nữa, Lăng thư của các người sau khi điều tức chỉ tạm đỡ phần nào thôi...

Hai người nghe vậy cả kinh, nhìn Lăng thư thư, thấy nàng lại nhắm mắt, bèn hỏi Tang Bác Cổ:

- Chẳng lẽ Lăng thư của chúng vẫn bồi không khỏi được ư?

Tang Bác Cổ đáp:

- Đừng hỏi nhiều, hãy để Lăng thư của các người nằm nghỉ.

Đoạn nháy mắt với họ rồi cùng Tuệ Viễn thiền sư bước ra ngoài. Đường Chấn Anh không thể an tâm, vội bước theo. Ba người sang ngồi ở gian bên cạnh. Tuệ Viễn nói:

- Thương thế của nữ thí chủ không nhẹ đâu.

Tang Bác Cổ thở dài:

- "Âm Phong Chuông" độc hiểm, một khi bị trúng đòn, không chết cũng tàn phế, trừ phi tìm được Âm Sơn Song Đà để họ đích thân trị thương.

Đường Chấn Anh vội hỏi:

- Nếu không thì sao?

Tang Bác Cổ nói nhỏ:

- Nếu không thì lành ít dữ nhiều, chỉ e Lăng thư của người sẽ tàn phế suốt đời.

Đường Chấn Anh nghe lời này như sét đánh bên tai, hồn phi phách tán, người run bần bật.

Tuệ Viễn thiền sư nắm lấy cánh tay chàng, nói:

- Hiền đệ đừng quá lo, ngoài Âm Sơn Song Đà, còn một vị nữa có thể trị thương "Âm Phong Chưởng".

- Ai vậy?

Tuệ Viễn chưa đáp, Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ đã nói trước:

- Có phải thiền sư muốn nhắc tới Y Thánh Đông Phương Tiều Dao?

Tuệ Viễn đáp:

- Không sai, chính là Đông Phương Tiều Dao nhất tiểu dao tử.

Tang Bác Cổ nói:

- Đông Phương Tiều Dao đúng là vị thánh y đời nay, nhưng người ấy đã lánh thế, ít khi xuất đầu lộ diện, nay đây mai đó vô chừng. Người ấy tuy có thuật cải tử hồi sinh, nhưng biết tìm đâu cho thấy?

- o O o -